Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Chen Yung-kuei:

KRITISER «FIRAR-BANDEN» GRUNDIG OG SKAP EIT NYTT OPPSVING I RØRSLA FOR Å BYGGJA FYLKE AV TACHAI-TYPEN OVER HEILE LANDET

Raport på den andre landskonferansen om å lære av Tachai i landbruket 20. desember 1976

For å lette nedlastinga er bladet delt i flere filer. Se www.akp.no/ml-historie/pdf/rode_fane/1977/ for de øvrige.

Kameratar,

Den andre landskonferansen om å læra av Tachai i landbruket vert halden på det viktige tidspunktet då partiet vårt har vunne ein stor historisk siger. Konferansen vår vert halden i samsvar med eit vedtak i sentralkomiteen i partiet etter eit framlegg frå formann Hua Kuo-feng. Dette er ein svært viktig konferanse. Konferansen vår vil bli ei veldig drivkraft for den store kampen vi fører for å avsløra og fordøma den partifiendslege klikken til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan, gje større kraft til rørsla for å byggja fylke av Tachai-typen enn i året som er gått og oppmuntra oss til å gjera endå større innsats enn i dette året. Dei siste dagane har kameratane studert formann Maos strålande verk *Om dei ti viktigaste forholda* på ein samvetsfull måte, gått gjennom oppsummeringsmeldinga kamerat Hua Kuo-feng la fram for siste års landskonferanse om å læra av Tachai, og studert dokument sentralkomiteen i partiet har sendt ut i samband med denne saka. Dei har og lese vitnemåla om brotsverka til den partifiendslege Wang-Chang-Chiang-Yao-klikken. Alle deltakarane har kome med varme lovprisingar av vår kloke leiar formann Hua. Dei har kome med rasande avsløringar og fordømingar av «firar-banden», utveksla røynsler som er vunne i det siste året i arbeidet med å byggja fylke av Tachai-typen og mekanisera jordbruksarbeidet, og har diskutert oppgåvene i framtida. Kameratane har vore trygge og oppglødde til sinns og har synt full tillit til at vi vil sigra i kampen for å få større fart på arbeidet med å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet, få utviklinga av landbruket til å gå snøggare og gjera stoda endå betre.

Eg skal no gå nøyare inn på nokre få spørsmål.

1. Ein stor historisk siger

I oktober i år helsa heile partiet, heile hæren og folket av alle nasjonalitetar over heile landet to lukkelege hendingar velkom-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

ne. Den eine var at det politiske byrået i sentralkomiteen i partiet utnemnde kamerat Hua Kuo-feng samrøystes til formann i sentralkomiteen i KKP og formann i militærkomiteen under sentralkomiteen. Den andre var at sentralkomiteen i partiet med formann Hua Kuo-feng i brodden knuste dei kontrarevolusjonære planane til den partifiendslege klikken til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan, som sikta mot å røva til seg den øvste leiinga i partiet og staten. Folket av alle nasjonalitetane våre gledde seg stort og heile landet var ei jubelscene som feira den store historiske sigeren.

Dette året har langt frå vore eit vanleg år. Den store leiaren og læraren formann Mao gjekk frå oss for alltid den 9. september. Og før dette tapte vi vår høgt akta og elska statsminister Chou En-lai og formann Chu Teh. Heile partiet, heile hæren og folket av alle nasjonalitetar i landet vårt sørga djupt, og samstundes var dei urolege for framtida og lagnaden åt partiet og staten. På den tida stod vi verkeleg overfor fåren for at partiet vårt skulle bli revisjonistisk og at landet skulle skifta politisk farge. «Firar-banden» åt Wang-Chang-Chiang-Yao hadde praktisert revisjonisme i lang tid, hadde skapt kløyving og samansvorne seg og drive med intrigar under eit dekke av marxisme, og hadde drive verksemd for å røva til seg makta i partiet og staten i lang tid. I den tida då formann Mao var alvorleg sjuk og etter at han hadde gått bort, sette dei opp farten og rasa fram for å røva til seg den øvste leiinga i partiet og staten. Dei er ein bande borgarlege samansverjarar og karrieristar, typiske representantar for borgarskapet i partiet og folk som går den kapitalistiske vegen, ikkje angrar seg og går der framleis. Det finst alvorlege spørsmål i den politiske historia til somme av dei og. Dersom samansverjinga deira hadde lukkast, dersom dei hadde teke makta, ville dei ha sett i verk eit fascistisk diktatur over heile landet og i utanrikssaker ville dei ha gått heilt inn for landssvik og kapitulasjonisme. Rett nok kan vi slå fast at dei ville fått eit stutt politisk liv og at dei ikkje ville blitt tolt av dei revolusjonære som står for interessene til meir enn 90 prosent av folket. Desse ville for visst ha organisert seg for å styrta dei, det ville ikkje vore til å unngå at det hadde blitt borgarkrig i eit slikt tilfelle, og dette ville ha ført til at den kinesiske revolusjonen vart sett attende.

På dette kritiske historiske tidspunktet var sentralkomiteen i partiet med kamerat Hua Kuo-feng i brodden trufaste med å setja i verk påboda frå formann Mao, knuste den kontrarevolusjonære samansverjinga til «firar-banden» i eit slag på ein klok og resolutt måte. Dermed berga dei partiet og revolusjonen. Den store sigeren i denne kampen er svært viktig nett no og vil få mykje å seia på lang historisk sikt for partiet vårt når det gjeld å halda seg til den grunnleggjande partilina og partipolitikken, halda iherdig fram med revolusjonen under proletariatets diktatur og fullføra den proletariske revolusjonære saka i Kina som formann Mao bana vegen for. Han vil få mykje å seia for å konsolidera og utvikla det som vart vunne i den Store Proletariske Kulturrevolusjonen, for å styrkja proletariatets diktatur, hindra gjenoppretting av kapitalismen og byggja sosialismen, og for å halda den proletariske internasjonalismen i hevd og halda fram med å fylgja den revolusjonære utanrikspolitiske lina til formann Mao.

Kamerat Hua Kuo-feng er opplært og utvald til etterfylgjar av den store leiaren formann Mao sjølv. Formann Mao hadde full tiltru til kamerat Hua Kuo-feng og skreiv **«Når du har ansvaret er eg trygg»** i si eiga handskrift. Kamerat Hua Kuo-feng er lojal mot marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking og har sett den proletariske revolusjonære lina og politikken til formann Mao ut i livet med fast hand. Kamerat Hua Kuo-feng er lojal mot partiet og usjølvisk, han er open og rettfram, smålåten og klok, har ein demokratisk stil i arbeidet, er ikkje kravstor og avvisande og er flink til å stå saman med andre kameratar og arbeida saman med dei. Han har evner til å leia heile partiet og kom-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Kamerat Chen Yung-kuei legger fram meldinga si på den 2. landskonferansen for å lære av Tachai, 20. desember 1976. Chen Yung-kuei leda arbeidet i Tachai da fylket blei utpekt som mønster for utviklinga av landbruket av formann Mao. Han er nå medlem i politbyrået i sentralkomiteen i KKP.

mandera heile hæren og er ein framifrå marxistisk leiar. Heile partiet, heile hæren og folket av alle nasjonalitetar over heile landet er svært byrge over at dei nok ein gong har fått sin eigen kloke leiar.

Partiet vårt er eit stort parti, hæren vår er ein stor hær og folket vårt er eit stort folk. Sidan sigeren i den nydemokratiske revolusjonen har vi vunne røynsler frå 27 år med sosialistisk revolusjon og oppbygging. Særleg gjennom den Store Proletariske Kulturrevolusjonen, då dei borgarlege hovudkvartera til Liu Shao-chi og Lin Piao vart knuste, og no då «firar-banden» som freista å øydeleggja landet og folket er blitt knust, har Mao Tsetungs tenking trengt stadig djupare inn i hjarta til folket, og dei hundretals millionane i folket har fått eit fastare grep om den revolusjonære lina åt formann Mao. Under leiing av sentralkomiteen i partiet med formann Hua i brodden har partiet vårt blitt endå meir sameint og endå sterkare, og proletariatets diktatur er blitt meir konsolidert. Vi har «**ein politisk situasjon der det både finst sentralisme og demokrati, både disiplin og fridom, både einskap i viljen og tilhøve der kvar einskild er trygge til sinns og livfulle.**» Landet vårt er rikt på løfte og folket i landet vårt er trygge på sigeren. Det finst ingen hindringar på vegen framover som vi ikkje kan koma over. Det vert skapt eit oppsving i den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga av sosialismen, og vi må styrkja den revolusjonære gløden vår for å helsa dette nye oppsvinget velkome.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

II. Løft den raude fana for å læra av Tachai i landbruket endå høgare

I det siste året har det blitt kjempa ein stri kamp mot «firar-banden» kring spørsmålet om ein skal halda iherdig fram med rørsla forå **læra av Tachai i landbruket** eller gå imot henne. Dette var ein hard strid mellom proletariatet og borgarskapet.

Det fyrste steget i lær-av-Tachai-landskonferansen vart gjennomført i september i fjor med godkjenning frå sentralkomiteen i partiet. Konferansen vart halden i Hsiyang-fylket. Chiang Ching kom til Tachai før konferansen byrja. Kvifor reiste ho dit? For det fyrste for å gå til åtak på Tachai. For det andre for å fordøma filmen *Pionerane**. Og for det tredje for å laga ein såkalla kommentar til romanen *Vasskanten***. Ho ville ta den raude fana frå Tachai. Ho sette seg rasande mot formann Maos direktiv om filmen *Pionerane* for å prøva å riva den raude fana frå Tachai. Ho plapra om at «det springande punktet i boka *Vasskanten* var å gjera Chao Kai til ein gallionsfigur «og at i dag er det folk i sentralkomiteen i partiet som vil gjera formann Mao til ein gallionsfigur.» Målet hennar var å skapa røre og leggja planar for å kløyva sentralkomiteen i partiet.

Chiang Ching gjekk til eit overraskingsåtak i ein tale ho heldt utanom programmet under opningshøgtida for konferansen den 15. september. Ho skulda fyrstesekretærene i partikomiteane i provinsen for at dei ikkje brydde seg om landbruket sidan dei ikkje var med på konferansen, endå ho visste vel at det var vedtak i sentralkomiteen i partiet om at dei ikkje skulle vera med. Ho kravde at talen hennar om *Vasskanten* skulle bli prenta og delt ut og at det skulle bli spelt eit opptak av talen hennar om det same emnet på konferansen. Ho freista å laga vanskar på denne måten og endra innrettinga på konferansen ved å retta åtak mot formann Mao, statsminister Chou og andre leiande kameratar i det sentrale partistyret. Kamerat Hua Kuo-feng var dirigent for konferansen. Han gjennomskoda planen hennar og melde straks frå om det til sentralkomiteen i partiet og til formann Mao. Formann Mao kritiserte talen til Chiang Ching skarpt: «**Berre drit! Ho rettar bakar for smed**», og gav denne særskilde instruksen: «**Ikkje gje ut talen, ikkje spel opptaket eller prent teksten.**» Formann Mao ba og ein leiande kamerat i sentralkomiteen i partiet om å senda denne meldinga til kamerat Hua Kuo-feng over telefon. I samsvar med direktivet frå formann Mao gav kamerat Hua Kuo-feng konferansen instruks om å ikkje spela opptaket til Chiang Ching eller dela ut teksten til talen hennar, og han ba kamerat Wang Chien (fyrstesekretær i partikomiteen i provinsen Shansi der Tachai og Hsiyang ligg) om å ikkje spela opptaket i Shansi-provinsen heller. Dermed gav han Chiang Ching ein fulltreffar og øydela planen hennar.

15. oktober la kamerat Hua Kuo-feng fram oppsummeringsmeldinga «Mobliser heile partiet til ein veldig innsats for å utvikla landbruket og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet» på vegne av sentralkomiteen i partiet. Meldinga er eit viktig

* Denne filmen skildrar dei heltemodige bragdene til oljearbeidarane som opna Taching-oljefeltet. Han vart godkjend av formann Mao og varmt motteke av massane. (Sjå artikkel om denne filmen og kampen «firar-banden» retta mot han i Peking Review 47/76, s. 16.)

** *Vasskanten* er ein roman om ein bondekrig mot slutten av Nordre Sung-dynastiet (960 — 1127 før vår tidsrekning). Chao Kai er leiaren for bondeoppreisten i denne romanen. Etter at Chao Kai døydde røvar Sung Chiang til seg leiinga og gjev seg over til keisaren. Han er ein representant for godseigarklassen som har orma seg inn i rekkjene til bondeopprørarane. Formann Mao peika på dette: «**Det gode ved boka Vasskanten ligg nettopp i at ho målar eit bilete av kapitulering. Ho tenar som læremateriale gjennom negativt døme for å hjelpa heile folket til å kjenna kapitulasjonistane att.**» Men Chiang Ching, klussa med denne instruksen frå formann Mao, og hadde skumle formål med det.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

marxistisk dokument som er oppfylt av Mao Tsetungs tenkning, og det vart møtt med varm støtte fra alle representantane på konferansen. Dei sa: «Dersom vi gjer på denne måten, vil det bli fullt driv over arbeidet vårt og vi kan sjå lyst på framtida.» Men «firar-banden» hata meldinga til kamerat Hua Kua-feng, som var blitt diskutert og godkjend av det politiske byrået. Straks etter at meldinga var lagt fram, snudde Chiang Ching seg rundt i sinne og sa dette til kamerat Hua Kuo-feng og meg: «For å seia det mildt, det var ei revisjonistisk melding!» På denne måten var ho frekk nok til å setja merkelappen revisjonistisk på meldinga. Men den store leiaren formann Mao var svært nøgd med konferansen. Formann Mao godkjende meldinga Hua Kuo-feng hadde laga same kvelden ho vart send til han. Meldinga vart send ut til heile partiet som dokument nr. 21 frå sentralkomiteen i partiet.

Retningslinene i meldinga inspirerte heile partiet og mobiliserte det, og kadrane og massane synte stor entusiasme. Det kom snart eit veldig oppsving i arbeidet med å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet, og det gav kraft til arbeidet på alle felt. Heile landet var fullt av liv og stoda var framifrå. Nett då kom «firar-banden» fram for fullt og gjorde desperat motstand for å freista å trampa ned rørsla for å byggja fylke av Tachai-typen. Wang Hung-wen ringte og bad om alle referata frå konferansen, for å prøva å få tak i opplysningar som kunne sverta kamerat Hua Kuo-feng og andre leiande kameratar i den sentrale styresmakta. Yao Wen-yuan nekta avisa *Hongqi* (Raude Fane, det teoretiske partitidsskriftet, *red.*) å prenta meldinga frå kamerat Hua Kuo-feng og sa: «Vi vil ikkje offentleggjera henne,» «Eg vil berre ikkje prenta henne.» Endå meldinga sto i innhaldslista, tok han henne ut. Han gjekk tilmed mot å la det koma ut omtale av Tachai og Taching. Han ga pålegg til *Renmin Ribao* (Folkedagbladet, hovudorganet til kommunistpartiet, *red.*) med desse orda: «Ikkje gjer vesen av Tachai i alt de skriv,» «Ver meir varsame med å laga omtalar av Taching.» Massemedia som var under kontroll av «firar-banden» lira av seg den eine artikkelen etter den andre som gjekk til åtak på kamerat Hua Kuo-feng si melding ved hjelp av insinuasjonar. Chang Chun-chiao avviste meldinga frå Hua Kuo-feng fullstendig og gav ordre til Shanghai om at dei ikkje måtte fylgja henne og «stå fast».

Ein svoren tilhengjar av «firar-banden» i Liaoning-provinsen gjekk og til vill motstand mot å handla i ånda frå konferansen. Han nekta å kalla inn noko som helst møte i samband med dette, stort eller lite. Etter hemmelege pålegg frå «firar-banden» sette visse folk i partikomiteen i Shanghai bydistrikt opp fire forbod: For det fyrste, forbod mot å nemna noko om at «nykkelen til å byggja fylke av Tachai-typen ligg i fylkespartikomiteane.» Dei skreik ut: «Kvifor ikkje partikomiteane i provinsane? Og kva med sentralkomiteen?» For det andre, forbod mot å konsolidera partiorganisasjonane og korrigera arbeidsstilen. Dei baktala begge delar som «metafysikk». For det tredje, forbod mot å senda ut arbeidslag. Dei bakvaska denne praksisen som «den borgarlege reaksjonære lina» eller «røynsla frå Taoyuan*.» For det fjerde forbod mot oppseding i grunnlina åt partiet. Dei svina dette til som «kritikk av småborgarskapet frå storborgarskapet.» Dei gjekk tilmed så langt som å seia slikt som: «Når ulvane har makta, kva hjelp er det då å gå til åtak på revar?» for å kasta skit på den store leiaren

* I 1963, då formann Mao kalla heile nasjonen til å starta den sosialistiske oppsedingsrørsla både i byene og på landet, sende Liu Shao-chi eit arbeidslag med kona si som leiar til Taoyuan produksjonsbrigade i Hopei-provinsen. Ho og dei andre medlemene i arbeidslaget lot som dei sette rørsla ut i livet. Men dei gjekk til åtak på kadrane og fattigbøndene og dei lågare mellombøndene som heldt fast på å fara den sosialistiske vegen, og skjerma dei låke elementa for å freista å få til ei gjenreising av kapitalismen der. Liu Shao-chi og kompani priste den såkalla «røynsla frå Taoyuan» opp i skyene og samansverja seg for å popularisera henne over heile landet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

formann Mao og andre leiande kameratar i sentralkomiteen. Dei gjekk og til arge åtak på kamerat Hua Kuo-feng si melding, vrei på tinga og sa: «Sjølv om formann Mao har kontrollert dokumentet, vil ikkje det naudsynlegvis seia at han er samd. Vi må få sjå. Lat han (dvs. kamerat Hua Kuo-feng — *oms.*) få syna kva han står for.» Kor djevelsk reaksjonære dei var!

Kamerat Hua Kuo-fengs tale på møtet som kritiserte Teng Hsiao-ping i februar i år var diskutert og godkjend av det politiske byrået og hadde støtte frå formann Mao. Talen la tydeleg vekt på at rørsla skulle gjennomførast under sentralisert leiing av partikomiteane på alle plan og at ein ikkje skulle gjera nokon freistnad på å jaga fram agentar for Teng på alle plan. «Firar-banden» prøvde å undergrava den sentraliserte leiinga åt partiet. Dei gjekk sin eigen veg og stakk fingrane sine opp i all ting og skreik om å jaga ut folk på alle plan, ja, tilmed «eit lag av personar», for å freista å velta mange leiande kameratar på sentralt og lokalt plan i partiet, riksstyret og hæren. Formann Mao gav denne instruksen: **«Ikkje la det gå utover industrien, landbruk, handel og hæren.»** Men dei eggja opp somme folk og slo seg saman for å forma «kampgrupper» og skreik: «Ikkje produser for den range lina.» Dei lagde bråk overalt, lamslo somme partiorganisasjonar og organisasjonar i riksstyret, fekk gjennomført gjenreising av kapitalismen fleire stader og slapp laus uhyre av alle slag som retta ville åtak mot partiet.

På grunn av innblandinga og sabotasjen frå «firar-banden» var det somme plassar som vart uvisse og vakla i å gjennomføra Dokument nr. 21 som vart sendt ut av sentralkomiteen i partiet i 1975. Somme andre plassar kalla attende dei arbeidslaga dei hadde sendt ut for å driva oppseding i partiet si grunnline. I lys av dette la sentralkomiteen i partiet ein plan for å senda eit direktiv over telefon i april i år, for å gå god for at dokument nr. 21 var korrekt og at det var rett å driva oppseding i partiet si grunnline i landsbygddistrikta, konsolidera partiorganisasjonane og korrigera arbeidsstilen og senda arbeidslag ut på landsbygda, og for å insistera på at alt dette skulle bli fylgt opp og gjennomført. Då sa Chang Chung-chiao frekt: «Kven veit om denne oppsedinga i grunnlina er korrekt eller ikkje!» «Den reaksjonære lina fekk arbeidslag til å dra ut og nekta dei å venda attende til avdelingane for å gjera opprør. Er dette tillateleg?» og «No må vi ikkje halda fram med å handla i samsvar med dei planane som er sette opp i Dokument nr. 21.» Som ein fylgje av dei hindringane «firar-banden» la i vegen vart ikkje direktivet send ut.

I mai og juni i år ga statsrådet pålegg om at Landbruks- og skogbruks-departementet skulle arrangera lokale møte om sommarinnhaustinga, planting og jordstell i Nord-Kina og om risavling i sør. Etter oppdrag frå sentralkomiteen i partiet la eg fram formann Mao sine instruksar om den sosialistiske oppsedingsrørsla på desse møta, tok opp att at ein måtte gjennomføra sentralkomitedokument nr. 21 på ein samvetsfull måte og understreka støtta til arbeidet partikomiteane driv på alle plan og at ein må ta eit grep om revolusjonen og fremja produksjonen. Dette trefte «firar-banden» der det svei mest. Agentane deira i Shanghai og Soochow hevda at eg ikkje var kvalifisert til å representera sentralkomiteen i partiet og bakvaska talen min med at han var «100 prosent teori om produktivkreftene» og at eg «berre veit korleis det er å arbeida og sveitta hardt, men ikkje nokon ting om den politiske lina.»

Trass i at helsa til Formann Mao hadde vorte verre, dro Chiang Ching til Tachai for annan gong den 2. september for å slappa av og nyta landskapet, ri på hesteryggen og sjå på rådyra. Ho hadde ikkje før kome seg av toget før ho vende seg mot Tachai og blæra seg og sa: «Eg har kome for å kjempa mot den revisjonistiske lina.» Ho tala over seg om at «Tachai heng etter politisk» og «fylgjer den revisjonistiske lina». Ho tenkte å få rive ned i eitt tak den raude fana til Tachai som formann Mao hadde sett opp.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Fra plenumsmøtet på den 2. landskonferansen for å lære av Tachai, 20. desember 1976. (Foto: Hsinhua)

Ho ynskte å laga ein ny «modell». Kven var det ho hadde i tankane? Seg sjølv.

Det fins ugjendrivelege prov på dei heslege brotsverka «firar-banden» har gjort for å blanda seg inn i og sabotera rørsla for å læra av Tachai og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet. Dei gjekk imot å setja alt inn på å kritisera revisjonismen og kapitalismen og byggja sosialismen, og dei freista å riva ned den raude fana til Tachai. Kjerna i gjerningane deira var å røva til seg makta i staten og partiet, endra grunnlina åt partiet og gjenreisa kapitalismen.

Då Tachai og Hsiyang sto framfor dei kontrarevolusjonære åtaka frå «firar-banden» sette dei nok ein gong eit føredøme for oss gjennom den rådsnare kampen dei førte mot banden. Massane og kadrane sto fast mot den dårlege vinden og vann over all innblandinga, og rørsla for å læra av Tachai i landbruket gjekk fram tvers gjennom den stormande klassekampen. Dei over 300 fylka som alt hadde utmerka seg i rørsla, er blitt konsoliderte og har gjort nye framsteg. Om lag hundre nye fylke har slutta seg til rekkjene av framskridne avdelingar i å læra av Tachai i år. Mange provinsar har halde ihuga fram med å læra samvetsfullt av Tachai og har sett i sving storstilt oppseding i partiet si grunnline, og svært mange fylke har rykt fram i rørsla for å læra av Tachai. Provinsane Shantung, Kiangsu og Anhwei har fått ein framskuv gjennom oppsedinga i partiet si grunnline, og har gjort store framsteg i landbruksproduksjonen. I 1975 auka Shantung kornavlingane sine med 2.750.000 tonn i høve til i 1974, og i år kunne provinsen skriva opp ein ny auke på 2.500.000 tonn. Tilmed i område som var mykje plaga av innlbaninga frå «firar-banden», er det mange fylke som har stått fast og halde fram med å arbeida for å gjennomføra Dokument nr. 21 utsend av sentralkomiteen, som har lært av Tachai utan å vakla og har nådd nye resultat.

Men vi må merka oss at innblandinga og sabotasjen frå «firar-banden» verkeleg førte til store tap for lær-av-Tachai-rørsla og for landbruksproduksjonen, og dei stadene der dei blanda seg inn direkte, var resultata endå meir alvorlege. Landbruksproduksjonen i dei seks provinsane Yunnan, Kweichow, Szechuan, Fukien, Chekiang og Kiangsi har blitt plaga av alorlege avbrot i dei siste åra. I Wenchow, dèt prefekturet som er blitt plaga mest arlorleg, vart situasjonen så mykje dårlegare mange stader at jorda vart delt opp og kommunemedlemene måtte berga seg åleine.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Det voks fram polarisering mellom rike og fattige att, svartebørsen tok overhand og den kollektive økonomien løyste seg opp. Klassefiendar tyranniserte folket og fattigbønder og lågare mellombønder vart kasta ut i elende. Her vart kadrar som heldt kollektivet i hevd brennemerka som «folk som fer den kapitalistiske vegen», medan dei som eggja folk til å berga seg åleine vart kalla «revolusjonære». Dømet med Wenchow syner at dersom «firar-banden» hadde gripe makta, ville det ha kome ei gjenreising av kapitalismen over heile landet, landet vårt ville ha skifta farge og folket ville atter ein gong blitt kasta ned i ein avgrunn av liding.

No då «firar-banden» er slått over ende, er planen han hadde for å sabotera rørsla for å læra av Tachai og byggja fylke av Tachai-typen også blitt knust til pinneved.

Men det trengst ein veldig innsats for å likvidera dei skadelege resultata og innverknaden etter dei. Vi må skjøna ultra-høgrekjerna i den kontrarevolusjonære revisjonistiske lina til «firar-banden». Og vi må gjera grundig og djuptgåande arbeid med å fordøma brotsverka dei har gjort når dei har gått mot strevet vårt for å kritisera revisjonisme og kapitalisme og byggja sosialismen og har freista å riva ned den raude fana til Tachai. Vi må halda fram med å fylgja oppsummeringsmeldinga som Hua Kuo-feng la fram på landskonferansen for å læra av Tachai i fjor på ein samvetsfull måte og halda iherdig fram med å kritisera revisjonisme og kapitalisme og setja alt inn på å byggja sosialismen. Vi må halda den raude fana for å læra av Tachai i landbruket endå høgare og gjera eit endå betre arbeid i rørsla for å læra av Tachai og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet.

III. Hald fram med å gjera oppsedinga i grunnlina til partiet djupare

Meldinga kamerat Hua Kuo-feng la fram på lær-av-Tachai-konferansen i fjor la fram prinsippa, politikken og meininga med å driva oppseding i grunnlina til partiet i landdistrikta i samsvar med formann Maos teori om proletariatets diktatur. Han peika på dette: «Å gjera oppsedinga i grunnlina for partiet djupare på landsbygda er ei grunntrygd for å byggja fylke av Tachai-typen.» I år er denne vitskaplege tesen av formann Mao send ut: «**De gjer sosialistisk revolusjon, og likevel veit de ikkje kvar borgarskapet finst. Det finst like inne i det kommunistiske partiet — dei i maktstillingar som går den kapitalistiske vegen. Dei som går den kapitalistiske vegen er framleis på den kapitalistiske vegen.**» Denne tesen har hjelpt oss til å få ei djupare forståing av grunnlina til partiet og har fått oss til å skjøna meir om kor viktig det er å driva oppseding i grunnlina til partiet. Vi må fylgja formann Maos lære og formann Huas instruksjonar og vera rådsnare med å føra oppsedinga i grunnlina til partiet vidare i djupna.*

No er hovudoppgåva i oppsedinga i grunnlina til partiet på landsbygda å vera dristige til å reisa dei hundretals millionane bønder

* *Grunnlina til partiet vårt*

På møtet om arbeidet i sentralkomiteen i partiet i Peitaiho i august 1962 og på det 10. plenumet i den 8. sentralkomiteen i partiet, sette formann Mao fram grunnlina åt partiet vårt for heile den historiske perioden åt sosialismen på ein endå meir samantrengd måte. Han peika på dette: «**Det sosialistiske samfunnet dekkjer ein heller lang historisk periode. I den historiske perioden åt sosialismen er det framleis klassar, klassemotseiingar og klassekamp, det er kamp mellom den sosialistiske vegen og den kapitalistiske vegen, og det finst ein fåre for gjenreising av kapitalismen. Vi må innsjå den langvarige og innfløkte karakteren ved denne kampen. Vi må bli meir årvakne. Vi må driva sosialistisk oppseding. Vi må skjøna klassemotseiingane og klassekampen rett, og handsama dei rett, skilna motseiingane mellom oss sjølve og fienden frå motseiingane i folket og handsama dei rett. Elles vil eit sosialistisk land som vårt slå om til sin motsetnad og degenerera, og kapitalismen vil bli gjenreist. Frå no av må vi minna oss sjølve om dette kvart år, kvar månad og kvar dag, slik at vi kan halda fast på ei heller nøktern forståing av dette spørsmålet og halda på ei marxist-leninistisk line.**»

Nettpublisering ved Forvaltningsgruppen for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

til å føra ein folkekrig for å avsløra og fordøma «firar-banden» til Wang-Chang-Chiang-Yao. Striden partiet vårt fører mot «firar-banden» er i kjerna eit framhald av den langvarige striden Kinas Kommunistiske Parti og dei revolusjonære massane førte mot dei Kuomintang-reaksjonære, og eit framhald av klassekampen mellom proletariatet og borgarskapet og av kampen mellom marxismen og revisjonismen. Å gjera denne kampen djupare, det er svært konkret og djuptgåande oppseding i grunnlina til partiet. Når dette slaget er vunne, vil kadrane og massane ha fått eit mykje høgare medvit om klassekampen og kampen mellom dei to linene, og takta i rørsla for å læra av Tachai i landbruket og byggja fylke av Tachai-typen vil bli mykje snøggare. Leiinga på alle plan må stå fremst i kampen og leia massane i å nytta fakta frå landdistrikta til å vera grundige med å avsløra og fordøma dei usle brotsverka «firar-banden» har gjort gjennom å praktisera revisjonisme, skapa kløyving og gje seg ut i samansverjingar og intrigar under dekke av marxismen og freista å røva til seg makta. Dei må vera grundige med å avsløra og fordøma dei usle brotsverka dei har gjort gjennom å driva fram den kontrarevolusjonære revisjonistiske lina og freista å styrta proletariatets diktatur og gjenreisa kapitalismen. Og dei må driva grundig avsløring og fordøming av dei grove brotsverka dei har gjort ved å setja seg mot strevet vårt for å kritisera revisjonisme og kapitalisme og byggja sosialismen og ved å freista å riva ned den raude fana til Tachai for å stoppa lær-av-Tachai-rørsla.

«Firar-banden» stod for interessene til godseigarane, dei rike bøndene, kontrarevolusjonære og låke element og det nye og gamle borgarskapet, og tok eit reaksjonært standpunkt. Difor gjekk han imot å setja alt inn på å kritisera revisjonismen og kapitalismen og å byggja sosialismen. Dei tyranniserte folket, gjorde allslags vondskap og sette merke på folk og banka dei opp etter godtykke. Kvar og ein som lærte av Tachai vart brennemerka som ein som «ikkje grip klassekampen». Kvar og ein som dreiv oppseding i grunnlina åt partiet fekk merkelappen som ein som «retta brodden i åtaket nedover» og «gjekk mot korrupte embetsmenn, og ikkje mot keisaren*. Kvar og ein som dreiv med konsolidering av partiorganisasjonar vart skulda for å «gjenreisa kapitalismen» og «å gå attover». Kvar og ein som sende ut arbeidslag på landsbygda vart skulda for å «fylgja ei borgarleg-reaksjonær line». Kvar og ein som understreka det sentraliserte leiarskapet til partiet vart skulda for å «støtta dei som går den kapitalistiske vegen og kuar revolusjonen». Og kvar og ein som sette alt inn på å byggja sosialismen vart skulda for å praktisera «teorien om produktivkreftene». Det vart slengt klager og skuldingar til høgre og venstre og svolken vart brukt mot alt og alle, og dette kvelte den sosialistiske entusiasmen til kadrane og massane. Rett mange plassar vart det skapt forvirring i hovudet på folk og i klasserekkjene og det vart rot i partiorganisasjonane. Den sentraliserte leiinga til partiet vart skaka, den demokratiske sentralismen i partiet vart krenkt, det vart trampa på den fine partitradisjonen, det vart stukke kjeppar i hjula på innsatsen for å gripa revolusjonen og fremja produksjonen og proletariatets diktatur vart undergrave. Dei ville endra grunnlina til partiet, snu historia sitt hjul attende, setja klassefiendane som var blitt styrta tilbake til makta og kasta fattigbøndene og dei lågare mellombøndene attende i elende.

Når «firar-banden sette seg imot å gjera

* Då formann Mao kritiserte romanen *Vasskantet* peika han på dette: **«Vasskanten sette seg berre mot dei korrupte embetsmennene og ikkje mot keisaren.»** «Firar-banden» nytta det vanlege knepet sitt med å klussa med direktiva til formann Mao. Dei brukte desse orda og gjekk til åtak på rørsla på landsbygda for å konsolidera partiorganisasjonane og korrigera arbeidsstilen og sa at det berre var å korrigera på grunnplanet og ikkje sentralkomiteen. Dei retta altså i røynda spydodden i åtaket sitt mot sentralkomiteen med formann Mao i brodden.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

alt for å byggja sosialismen og slengte om seg med skuldingar i hytt og ver om at «teorien om produktivkreftene» vart praktisert, så synte det at dei ikkje forstod marxismen-leninismen i det heile teke. På denne konferansen har alle kameratar studert formann Maos *Om dei ti viktigaste forholda* og har gjennomskoda det revisjonistiske tøvet til «firar-banden» mykje klårare. Når det gjeld denne banden er det slik at **«metafysikken har teke overhand.»** Dei sette politikk opp mot økonomi, revolusjon opp mot produksjon, produksjonstilhøva opp mot produktivkreftene og overbygnaden opp mot den økonomiske basis og krenkte marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking fullstendig. Formann Mao har peika på dette: **«Det er absolutt ingen tvil om einskapen mellom politikk og økonomi, einskapen mellom politikk og teknologi. Dette er sant no og det vil alltid vera sant.» «Ideologisk arbeid og politisk arbeid er garantien for at ein skal få gjennomført økonomisk arbeid og teknisk arbeid, og dei tener den økonomiske basis. Vidare er det ideologi og politikk som har kommandoen, dei er sjela.»** Skilnaden mellom å gripa revolusjonen og fremja produksjonen på den eine sida og å praktisera «teorien om produktivkreftene» på den andre sida, den dreier seg om ein knyter utviklinga av produktivkreftene til sosialismen eller kapitalismen, det vil seia kjennemerket er kva for ein veg ein verkeleg vel. Det vi vil kritisera er det range tilviket til at ein ikkje grip klassekampen, ikkje bryr seg om politikk og ikkje vel den sosialistiske vegen. Vi vil slett ikkje kritisera utviklinga av den sosialistiske produksjonen.

For å gjennomføra oppsedinga i grunnlina til partiet må vi organisera kadrane og massane til å driva samvetsfulle studium av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking, fordøma dei revisjonistiske forfalskingane som «firar-banden» har spreidd, slå sund dei ideologiske lenkjene som dei har tvinga på folket, og skilna marxisme frå revisjonisme, sosialisme frå kapitalisme, materialisme og dialektikk frå idealisme og metafysikk. Vi må halda den store raude fana til Mao Tsetungs tenking høgt og marsjera støtt fram langs vegen med å læra av Tachai i landbruket.

For å gjennomføra oppsedinga i grunnlina til partiet er det naudsynt å gjera godt arbeid med å konsolidera partiorganisasjonane og korrigera arbeidsstilen. Vi må driva marxistisk oppseding i stor stil blant partimedlemene og kadrane, føra aktiv ideologisk strid og halda fylgjande tre grunnprinsipp betre i hevd: **«Praktiser marxisme og ikkje revisjonisme. Gå saman og ikkje lag kløyving. Ver open og rett fram og ikkje driv med intrigar og samansverjing.»** Spørsmåla om line, revolusjonær driv, arbeidsstil og einskap må bli vel løyste og innverknaden frå «firar-banden» må bli fjerna politisk, ideologisk og organisatorisk. Det må bli ført rådsnare kampar mot dei få folka som går den kapitalistiske vegen og ikkje vil angra seg og som praktiserer revisjonisme, lagar kløyving og driv med intrigar og samansverjing. På somme plassar må ein oppseda partimedlemene og kadrane slik at dei kan bli kvitt borgarleg fraksjonisme og styrkja den proletariske ånda. Partiorganisasjonane på alle plan må bli gjort til sameinte og kampviljuge leiande kjerner som set den revolusjonære lina og politikken til formann Mao ut i livet på snarrådd vis. Det er somme folkekommunar og produksjonsbrigadar der makta er i hendene på låke element, folk som er degenerert politisk, personar som ivrar etter å gå den kapitalistiske vegen og slike som snakkar ein etter kjeften og folk som enno står på steget med den demokratiske revolusjonen i ideologien sin. For å konsolidera partiorganisasjonane på grunnplanet må slike tilfelle bli handsama varsamt alt etter særkjennet ved kvart tilfelle. Under arbeidet med å konsolidera partiorganisasjonane og korrigera arbeidsstilen, skal vekta bli lagt på den ideologiske korrigeringa. Men der det verkeleg trengst, skal ein og gjennomføra organisatorisk korrigering for å sikra at den leiande makta

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

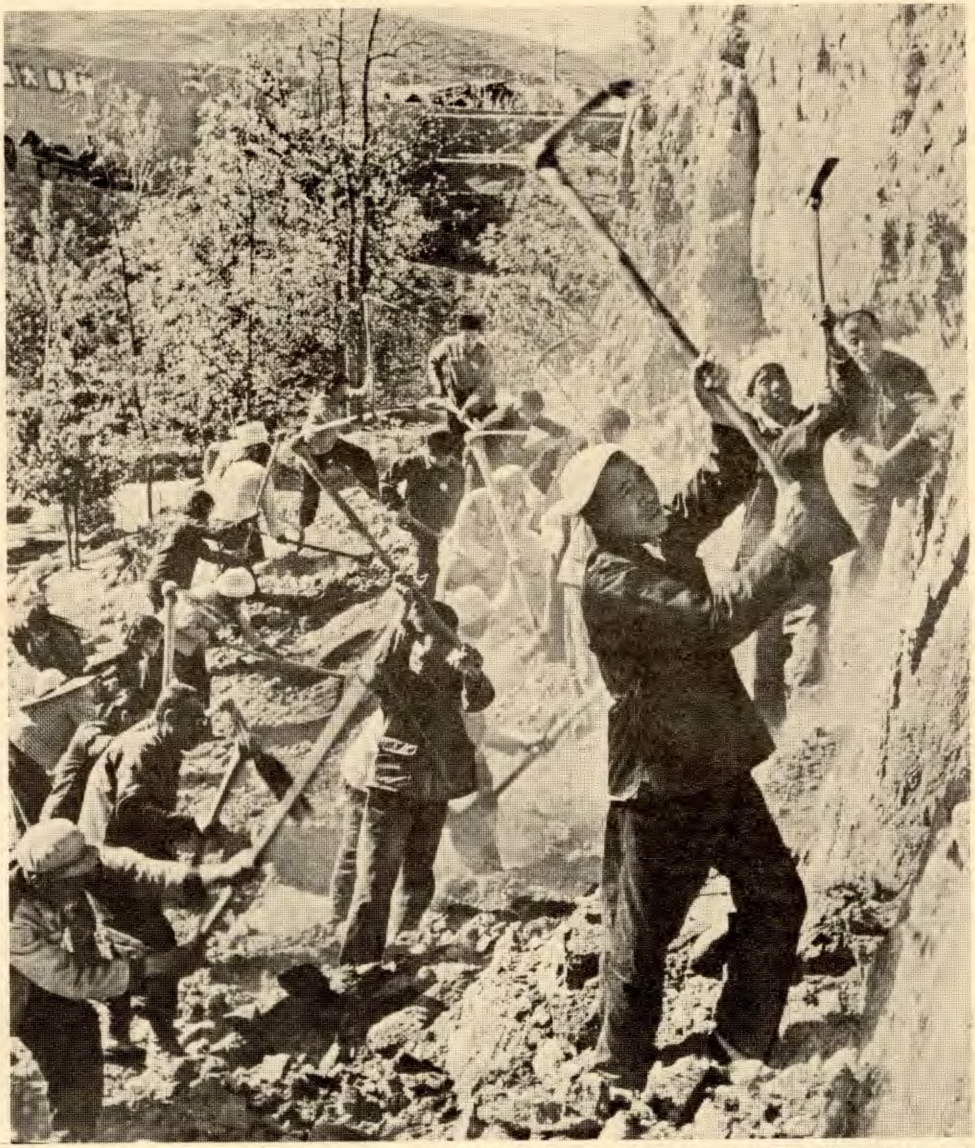

Bøndene i Tachai i arbeid med å bygge terrasser. På bildet fremst til høyre kamerat Chen Yung-kuei, som la fram meldinga på den 2. landskonfeansen i desember 1976. (Foto fra boka «Learn from Tachai»)

verkeleg er i hendene på marxistar og fattigbønder og lågare mellombønder.

Kadrar på alle nivå må vera iherdige med å ta del i kollektivt produktivt arbeid. Kadrane på fylkes-, kommune- og brigadeplan må gjera fysisk arbeid i 100, 200 og 300 dagar i året ettersom. Det er viktig å ha ei rett haldning til den Store Proletariske Kulturrevolu-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

sjonen, til massane og til seg sjølv, å stø dei nye sosialistiske tinga varmt og streva medvete med å setja grenser for borgarleg rett. Prinsippet om å sameina gamle, mellomaldrande og unge i dei leiande organa må haldast i hevd, og ein må vera aktiv med å fostra og velja ut nye krefter som kjem fram i samsvar med dei fem krava til verdige etterfylgjarar i den proletariske revolusjonære saka. Vi må driva «7. mai»-kaderskular vel. Ungdom med utdanning som reiser ut på landsbygda for å slå seg ned der må få den omsorgen dei treng og få oppmuntring, og dei må få hjelp til å gje fullt utløp for den rolla dei har i dei tre store revolusjonære rørslene, klassekampen, kampen for produksjon og vitskaplege eksperiment.

For å gjennomføra oppseding i grunnlina til partiet må ein ta i bruk effektive metodar **«for å gjennomsyra bondemassane med den sosialistiske ideologien heile tida og kritisera tilvik til kapitalisme.»** Folket i Tachai har sagt det rette: «Utan å stengja den kapitalistiske vegen er det uråd å velja den sosialistiske vegen.» Ein må ta snarrådde tiltak mot underslagarar og tjuvar, spekulantar og profitørar. Dei få plassane der *san zi yu bao** er blitt praktisert og jorda er blitt delt ut til einskildpersonar, må ein vera snar med å korrigera. Ein må retta hard kritikk mot kapitalistisk verksemd som er blitt drive under uthengsskiltet om kollektivet, og den kollektive økonomien i folkekommunane må bli vend om til den rette stigen, konsolidert og styrkt.

For å gjennomføra oppseding i grunnlina til partiet må vi få eit godt grep om partipolitikken, og dei to ulike slaga av motseiingar — dei mellom oss sjølve og fienden og dei blant folket sjølv — må bli skild nøye frå kvarandre og handsama rett. **«Hjelp fleire folk ved å oppseda dei og gjer åtaksmålet smalare.»** Det overveldande fleirtalet av kadrane våre er gode eller jamnt gode. Når det gjeld kameratar som har gjort feil, også dei som har gjort ålvorlege feil, må vi halda oss til politikken med **«å læra av feil i fortida for å unngå feil i framtida og lækja sjukdomen for å berga pasienten.»** Det vil gå bra dersom dei som har gjort feil rettar på dei. Vi må halda på ein relativ stabilitet i kadrane på grunnplanet. Vi må ta hardt på sabotasjeverksemda til godseigarane, rikbøndene, kontrarevolusjonære og låke element og nye og gamle borgarlege element, og kontrarevolusjonære og dei som har drive med å mishandla folk, drive med øydelegging og plyndring må vi vera snare med å underkua.

Oppsedinga i grunnlina til partiet må bli gjennomført på ein vel-leidd og systematisk måte under den sentraliserte leiinga av fylkespartikomiteane etter metoden med å sameina arbeid både i og utanfor partiet, i både landdistrikt og bydistrikt og både på utvalde punkt og i heile område. Det må bli sendt ut effektive arbeidslag. Dei skal ikkje ta alt i sine eigne hender, men skal lita på partikomiteane i kommunane og partiavdelingane på grunnplanet og fattigbøndene og dei lågare mellombøndene. Det er naudsynt å laga ein fullstendig plan, gripa godt om ein tredel av arbeidet kvart år. Dette må vi halda iherdig fram med i lang tid, slik at oppgåva med å konsolidera proletariatets diktatur vert fullført heilt ned til grunnplanet og alle fylke vert bygt om til kjempande bolverk som held den proletariske revolusjonære lina til formann Mao i hevd og held seg til den sosialistiske vegen.

IV. Det er tvingande naudsynt å skapa større utvikling i landbruket i Kina

Den framifrå situasjonen vi har no krev at det sosialistiske landbruket i landet vårt veks meir og snøggare. Dette er ei sak som har mykje å seia for heile folket overalt i Kina og

* *San zi yu bao* vil seia at ein vidar ut jordlappane til privat bruk og dei frie marknadene, at ein aukar talet på små verksemder som berre har ansvar for tap og vinning hjå seg sjølve, og å fastsetja produksjonskvotar for einskilde hushald som kvart og eit står på eigne vein.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

vil vera avgjerande for at den sosialistiske økonomiske oppbygginga av landet vårt kan utvikla seg med stor fart.

I dag finst det rett mange langtkomne fylke som har utmerka seg i å læra av Tachai. Vi har òg hatt gode avlingar 15 år på rad og har sikra mat og klede til dei 800 millionane i folket vårt. Men vi må hugsa at innblandinga og sabotasjen til Liu Shao-chi, Lin Piao og «firar-banden» var ålvorleg og at utviklingstakta i landbruket no ligg langt etter det som krevst for å oppfylla det store strategiske prinsippet **«Ver førebudd mot krig, ver førebudd mot naturkatastrofar, og gjer alt for folket»** og etter krava for den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga i landet vårt. Vi må halda oss til den allmenne lina om å **«setja alt inn, sikta høgt og oppnå større, snøggare, betre og meir økonomiske resultat i bygginga av sosialismen,»** halda fram med å fylgja det allmenne prinsippet om å **«ta landbruket som grunnlaget og industrien som den leiande faktoren»** i utviklinga av nasjonaløkonomien. Vi må konsolidera og utvida den kollektive økonomien i folkekommunane vidare, og **gjera eit sprang frå smådrift med jordbruksreiskapar som er drivne av trekkdyr til mekanisert stordrift.** Kampen for å avsløra «firar-banden» heilt igjennom og kritisera han ubøyeleg må få oss til å vera raske med å oppfylla dei kampoppgåvene som sentralkomiteen i partiet har gjeve oss: Bygg meir enn ein tredel av fylka om til fylke av Tachai-typen innan 1980, gjennomfør mekaniseringa av jordbruket over heile landet i hovudtrekka, **ta korn som nykkellekken og sikra ei allsidig utvikling,** fyll måla som Nasjonal-programmet for landbruksutviklinga set opp og overoppfyll planane for produksjonen av korn, bomull, matolje, grisar og ulike industriavlingar og i skogbruket, feavlen, attåtnæringane og fisket.

Det er naudsynt å fylgja **Åtte-punkt-grunnlova*** for landbruket på ein allsidig måte og heva nivået når det gjeld vitskapleg jordbruk. Det er i sær tvingande naudsynt å ikkje sky nokon innsats for å setja i gang grunnlagsinvesteringar i jordbruket i stort omfang, gjera eit godt arbeid med dette store sosialistiske tiltaket og sikra stabil avkasting i jordbruket. Vi har lukkast svært vel med desse tinga, men utviklinga har vore heller ujamn. På nokre få plassar er fjella og elvane framleis som dei var før og folket der er framleis slavar av naturkreftene. Vi kan ikkje tillata at slike tilhøve får rå. Vi må føra ein full folkekrig for å gjennomføra grunnlagsinvesteringar på landsbygda og sameina masserørsla med dei profesjonelle styrkane. Vi må syna den revolusjonære ånda med å lita på eigne krefter og hard kamp som Tachai er døme på, frykta korkje vanskar eller døden og vedta at vi skal arbeida hardt heile året og i lang tid. Vi skal skapa store endringar på fjella og elvane og gje landet eit nytt andlet. Di meir oppglødd folket arbeider, di meir må vi tenkja på velferden deira, leggja vekt på arbeidsmetodane og vakta oss mot tvang og kommandostil. Vi må syta for at det vil vera jamnt ein femtendels hektar land for kvart menneske i landdistrikta etter nokre få års hardt arbeid og innan 1980, at jorda gjev høg og stabil avkasting same om det vert tørke eller flaum.

Vi må auka takten i mekaniseringa av jordbruket. Innblandinga og sabotasjen til «firar-banden» har ført til skadar i jern- og stålindustrien vår dei siste åra, og dette har verka inn på utviklinga av mekaniseringa av jordbruket. Vi må gå snøgt fram for å vinna inn tida, overvinna alle vanskar og driva arbeidet med å mekanisera jordbruket framover på snarrådd vis. Vi må læra av røynslene frå Hopei, Shantung, Kwangsi, Chuang autonome område, Kiangsu, Hunan, Anhwei og andre provinsar og lita på massane og syna ånda med å lita på seg sjølv. Vi må nytta ut alle lokale ressursar og

* Åtte-punkt-grunnlova for landbruket: jordutbetring, rasjonell bruk av kunstgjødsel, damanlegg, betre såkorn, rasjonell nærplanting, plantevern, jordstell og nye jordbruksreiskapar.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

bruka mykje krefter på å utvikla den lokale småindustrien og produksjonen av jordbruksmaskinar, og produsera meir kunstgjødsel, plantevernmiddel, jordbruksmaskinar og reservedelar og plastdekke. Provinsane, bydistrikta og dei autonome områda skal lita på sin eigen innsats i fyrste rekkje, men staten skal og gjera ein stor innsats for å hjelpa dei til å utvikla lokal småindustri for jern og stål og anna, for å stø landbruket og sikra at vi gjennomfører den store oppgåva formann Mao har sett, å gjennomføra mekaniseringa av jordbruket i hovudsak innan 1980.

Vi må gje fullt rom for føremonene ved folkekommunane, at dei er større og har ein meir utvikla sosialistisk karakter enn dei landbrukssamyrkelaga vi hadde før, og vi må konsolidera og utvikla systemet med folkekommunar. Så tidleg som i innleiingsfasen for folkekommunerørsla, peika formann Mao på dette: «**Utviklinga frå ufullstendig eige for kommunen til fullstendig, udelt eige for kommunen er ein prosess der produksjonsnivået i dei fattige produksjonslaga vert lyfta til nivået i dei betrestilte produksjonslaga. Og samstundes er det ein prosess der dei offentlege akkumulasjonsfonda i kommunen vert utvida, der det vert utvikla industri som vert driven av kommunen, landbruket vert mekanisert og elektrifisert og kommunen og heile landet vert industrialisert. Dei tinga som kommunen eig beinveges, slik som kommunedriven industri og andre tiltak og offentlege akkumulasjons- og velferdsfond, er framleis avgrensa i dag, men det er likevel her den store og lyse vona vår ligg.**» Vi må fylgja instruksjonane til formann Mao og leggja mykje krefter i å skapa fleire verksemder som er drivne av kommunen og brigaden og styrkja økonomien på kommune- og brigadeplan. Vi har fått rett mykje framgang med å utvikla kommune- og brigadedrivne verksemder sidan byrjinga av den Store Proletariske Kulturrevolusjonen. I 1975 hadde 90 prosent av kommunane og 60 prosent av brigadane i landet bygd verksemder, og til saman var det over 800.000 av dei. Men dei leiande kameratane på somme stader har enno ikkje lagt nok vekt på dei, og økonomien på kommune- og brigadeplan er framleis nokså veik. Vi må gje heilhjarta støtte til slike nye ting som kommune- og brigadedrivne verksemder i samsvar med instruksjonane formann Hua gav i brevet sitt om å auka talet på kommune- og brigadedrivne verksemder. Vi må leggja verkeleg alvor i å styrkja leiinga, halda fast på den sosialistiske innrettinga, fella produksjonen, tilbodet og marknaden inn i statsplanane steg for steg og fremja voksteren i økonomien på kommune- og brigadeplan slik at vi kan få skapt vilkår for gradvis overgang.*

Vi må halda oss til prinsippet med å driva kommunane med omhug og sparsemd og på ein demokratisk måte, styrkja styringa, praktisera økonomisk bokhald og arbeida samvetsfullt med å betra fordelingsarbeidet. Somme plassar er det no alt for mange uproduktive funksjonærar og alt for høge uproduktive utgifterog det finst ålvorleg ødsling og sløsing. Somme andre plassar har dei ingen reservefond og berre små midlar i akkumulasjonsfonda. Dei må gjera ålvorleg innsats for å løysa desse problema, som skader konsolideringa av folkekommunane og hindrar at ein får mobilisert den entusiasmen for sosialismen som finst hos kommunemedlemene. «**Vi må rekna med alle tre, staten, kollektivet og einskildmennesket,**» og handsama forholket mellom akkumulasjon og forbruk rett. «**Med unnatak for tilfelle av naturkatastrofar utanom det vanlege, og føresett at det er auke i land-**

* Gradvis overgang vil seia overgang til eige for folkekommunen på landsbygda. På det steget vi er no finst det som regel eigedom på tre steg i folkekommunane på landsbygda, det vil seia eige for kommunen, produksjonsbrigaden og produksjonslaget, med det siste som grunneininga i rekneskapsførselen. Når tida er mogen vil dette gå gradvis over til eigedomssystemet med brigaden eller jamvel kommunen som grunneininga i rekneskapsførselen, og i framtida eigedom for heile folket.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

bruksproduksjonen, må vi syta for at 90 prosent av samyrkemedlemene får noko høgare innkomer og at dei 10 andre prosentane kjem jamnt ut kvart år, og dersom dei siste skulle få lågare innkomer, må vi vinna måtar å løysa problemet på i god tid.»

Ein må ta praktiske tiltak for å hjelpa dei heller fattige kommunane og produksjonsbrigadane og endra tilhøva deira. Partikomitear på alle plan må styrkja leiinga si, driva samvetsfulle undersøkingar og studium og ta effektive tiltak for å hjelpa til med å gjera rørsla for å læra av Tachai djupare. Kommunane og brigadane skal lita på sin eigen innsats, men staten skal gje dei turvande stønad i midlar, materiale, teknikk og utstyr.

Det må bli gjort ålvorleg innsats for å få vellukka resultat med statsbruk som driv med avlingar og feavl og likeins for statsskogar og statlege fiskeverksemder. Desse føretaka kan gje svære resultat og gje ei stor mengd produkt som kan førast på marknaden, og dei har vide utsikter. Vi må styrkja leiinga over dei og gje gje fullt rom til føremonene ved eigedom for heile folket og den rolla det spelar som føredøme.

Å gjera eit godt arbeid med varebytet mellom by og land er eit stort spørsmål som heng saman med konsolideringa av bondearbeidaralliansen. På den eine sida må vi skaffa eit høveleg tilførsel av industriprodukt til landsbygda for å støtta landbruksproduksjonen, og på den andre sida må vi oppseda kadrane og kommunemedlemene til å vera raske med å fylla statsmåla for utplanting av matvekster og industrivekster og sikra at kvotane for statsinnkjøp vert oppfylte, og hjelpa industrien og byane ved å levera meir råvarer til industrien og matvarer til byane og industri- og gruveområda.

At «firar-banden» er knust vil seia at produktivkreftene er blitt frigjorde i stor mon. Ved å mobilisera heile partiet og gjennom den innsatsen folket i heile landet gjer, kan vi for visst ta att den tida vi har tapt som ein fylgje av innblandinga og sabotasjen til «firar-banden» og få til ei større og snøggare utvikling av landbruket i landet vårt. Den veldige voksteren i landbruket vil i sin tur utløysa og fremja eit nytt oppsving i heile den nasjonale økonomien.

V. Partisekretærar tek ei hand med sjølve og heile partiet set alt inn på å utvikla landbruket

Det vil snart bli eit nytt oppsving i rørsla for å byggja fleire fylke av Tachai-typen. Partikomiteane på alle plan må styrkja leiinga si og gjera henne like effektiv som dei gjorde då dei leidde landreform-rørsla og rørslene for samyrkelag og folkekommunar og syta for at partisekretærane tek ei hand med sjølve og at heile partiet set alt inn på å utvikla landbruket.

Partikomiteane i provinsane må ta eit samvetsfullt grep om landbruket og rørsla for å læra av Yachai i landbruket og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet. Alle sju sektorane — industri, landbruk, handel, kultur og utdaning, hæren, regjeringa og partiet — på sentralt og lokalt plan, og alle bransjar og næringar må ta eit steg fram og ta effektive åtgjerder for å gjera eit godt arbeid med å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet. På denne konferansen skal alle provinsar, byområde og autonome område gjera programma sine klåre for bygginga av fylke av Tachai-typen i 1977. Dei ulike kontora under sentralkomiteen og statsorgana skal gje rapport om planane sine for å yta støtte til bygginga av fylke av Tachai-typen til dei sentrale styresmaktene i januar og februar neste år. Lækjar- og helsearbeidet på landsbygda må bli styrkt meir, og det må gjerast godt arbeid for å lækja og førebyggja schistosomiasis og andre lokale sjukdomar og i familieplanleggjinga.

Nykkelen for å byggja fylke av Tachai-typen er fylkespartikomiteane. Dei fylka av Tachai-typen som finst må halda fram med å

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Amatrømalere fra Tachai-produksjonsbrigaden i gang med et bilde som skildrer arbeidet med å forvandle landskapet for å styrke den sosialistiske oppbygginga av landbruket. (Foto: Hsinhua)

konsolidera seg og utvikla seg. Dei andre fylka må arbeida hardt for å byggja seg ut til fylke av Tachai-typen på eit så tidleg tidspunkt som råd er. Dei må handla i samsvar med dei seks kjennemerka for å byggja fylke av Tachai-typen som formann Hua har sett fram,* og analysera dei vilkåra som finst i deira eigne fylke, mobilisera massane til å diskutera i full mon og arbeida ut sine eigne program for å byggja fylke av Tachai-typen og årsplanane for å setja dei ut i livet, og leggja ålvor i å gjennomføra dei. Med jamne mellomrom må ein kontrollera arbeidet som er gjort og vurdera det. Frå no av må partikomiteane i alle fylke, bydistrikt og autonomi område byrja å laga sitt eige utviklingsprogram for jordbruket for tida fram til 1985, på grunnlag av dei programma som dei ulike fylka har laga.

Dei sentrale departementa som har med dette å gjera og dei leiande organa på provins-, prefektur- og fylkesplan må innføra «tre-tredels-systemet» med ein tredel av kadrane organisert i arbeidslag kvart år, som går djupt inn i landområda, et, lever og arbeider i lag med fattigbøndene og dei lågare mellombøndene, og er med på å byggja fylke av Tachai-typen. Folkets frigjeringshær må føra tradisjonen med å gjera massearbeid vidare og halda fram med å ta del i rørsla for å byggja fylke av Tachai-typen.

Rørsla for å byggja fleire fylke av Tachai-typen er ei mektig framrykking frå 700 millionar bønder for å gjera den sosialistiske revolusjonen djupare og setja fart i den sosialistiske oppbygginga. I denne rørsla vil det stadig veksa fram nye ting og vi vil bli stilt overfor mange nye spørsmål. Leiande kadrar på alle plan, særleg partisekretærar på provins- og prefekturplanet, må ta personleg del i rørsla, driva undersøking og studium på utvalde plassar og gå ned i

* Om dei seks kjennemmarka på fylke av Tachai-typen, sjå i kapittel 2 i talen av formann Hua Kuo-feng i dette nummeret av bladet.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

sakene for å få fyrstehandsopplysningar, slik at dei kan vinna initiativet når dei leier rørsla. Ein gong før eller etter sommarinnhaustinga neste år kjem dei sentrale styresmaktene til å kalla saman partisekretærane i alle provinsar, distrikt og autonome område som har ansvar for jordbruket til eit møte der dei skal melda om arbeidet på utvalde plassar. Vi må setja formann Maos lære ut i livet på ein fast måte: **«Alle sekretærar i provins-, by- og prefektur-partikomiteane og dei leiande kameratane i dei sentrale departementa skal gjera alt dei kan, lyfta nivået sitt i marxismen-leninismen og bruka det til å gjera seg sjølve til ekspertar som er kyndige i både politisk og økonomisk arbeid. Det må gjerast godt politisk/ideologisk arbeid på den eine sida og godt arbeid med den økonomiske oppbygginga på den andre. Vi må utvikla ei verkeleg god forståing for den økonomiske oppbygginga.»**

Den store striden for å knusa «firarbanden» vil hjelpa oss med å gjera den sosialistiske revolusjonen djupare støtt og jamnt, både i overbygnaden og i den økonomiske basis, og gje ein spore til den kraftige utviklinga av oppbyggingsarbeidet på alle felt. I meldinga si om arbeidet til regjeringa på Den 4. nasjonale folkekongressen fylgde Chou En-lai instruksjonane til formann Mao og gjorde framlegg om at vi skulle fullføra ei omfattande modernisering av landbruket, industrien, det nasjonale forsvaret og vitskap og teknikk, slik at den nasjonale økonomien vår vil koma i fremste rekkje i verda og landet vårt vert bygt opp til ein moderne, mektig sosialistisk stat før slutten på hundreåret. Kameratar, det kjem til å bli krikar og krokar på vegen fram før vi har gjennomført dette storstilte målet. Men vi kinesiske kommunistar har aldri late oss kua av vanskar. Så lenge vi held fast på å ta klassekampen som nykkellekken, held oss til grunnlina åt partiet, held trufast fram med å føra revolusjonen vidare under proletariatets diktatur og **så lenge vi skjønar etterkvart meir av marxismen-leninismen, naturvitskapen og, i eit nøtteskal, lovene som styrer den objektive verda, og gjer færre subjektivistiske feil, er det visst at vi kan nå målet for arbeidet vi gjer for revolusjonen og oppbygginga.**

Lat oss **gå saman for å vinna endå større sigrar** under vegleiing av den proletariske revolusjonære lina åt formann Mao og under leiarskapet til sentralkomiteen med formann Hua i brodden!

(Omsett av redaksjonen etter Peking Review nr. 2/1977)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

ALBANIA

Pål Steigan:

32 ÅR SIDEN SEIEREN I DET ALBANSKE FOLKETS ANTI-FASCISTISKE FRIGJØRINGSKRIG

Utdrag av tale til festmøtet i Oslo 1. desember 1976

1. Hvorfor seira Albania?

Kamerater!

1. Den 29. november var det 32 år siden det albanske folket seira i den anti-fascistiske frigjøringskrigen. Norske kommunister, revolusjonære og alle venner av det albanske folket ser på denne dagen som en stor merkedag også for oss. 29. november 1944 hadde det lille Albania klart å frigjøre seg fullstendig fra de italienske og de tyske fascistenes okkupasjon. Mens store deler av Europa ennå lå under det nazistiske diktaturet, hadde det albanske folket — uten noen som helst hjelp utenfra — klart å knuse invasjonstroppene og skape et fritt Albania. Hvordan var dette mulig for et folk på litt over en million innbyggere? I Norge sa borgerskapet at et lite folk ikke kan vinne frigjøring ved egne krefter, det må vente på å bli frigjort av ei stormakt. I dag sier borgerskapet at NATO vil verne det norske folket mot et sosialimperialistisk overfall. Borgerskapet er livredde for Albanias eksempel, fordi det viser falskheten i disse reaksjonære teoriene. Når vi skjønner hvorfor Albania klarte å seire over den nazistiske okkupasjonen, så skjønner vi også hvilken vei det norske folket må følge.

La oss derfor gå tilbake til det italienske overfallet på Albania i 1939 og følge den kampen det albanske folket førte fram til frigjøringa.

Da Albania blei okkupert av Italia var landet under det reaksjonære diktaturet til storgodseierne, leda av kong Zog. Herskerklassen gjorde ingen forsøk på å verge landet mot invasjonen og kong Zog sjøl flykta fra landet. Men det albanske folket, og i første rekke kommunistene, førte en forbitra kamp mot invasjonen fra første øyeblikk. Kommunister som var satt i konsentrasjonsleire av Zog-regimet forlangte å få kjempe i første rekke mot okkupanten. Kommunister og andre patrioter greip til våpen med en gang de fascistiske styrkene flommet innover landet. Men folket var for det meste ubevæpna og forrådt av de herskende klassene, og det var ennå ikke skapt et enhetlig kommunistisk parti.

Godseierne og borgerskapet oppretta ei quislingregjering som i ett og alt var styrt av den italienske fascismen. Undertrykkinga av det albanske folket blei enda verre. Men dette kua ikke kampviljen til det albanske

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

I 1976 feira albanerne også 35-årsjubileet for stiftelsen av Arbeidets Parti i Albania. Plakat på husvegg i Tirana. (Foto: Klassekampen)

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

folket. Det albanske folket har århundre gamle tradisjoner med frigjøringskamp, og hatet mot okkupanten økte stadig. Men folket trengte en korrekt ledelse.

Derfor blei det en plikt for kommunistene å gjøre slutt på smågruppementaliteten som hadde herska tidligere og skape et enhetlig kommunistisk parti. Dette skjedde på et historisk møte i et lite hus i Tirana den 8. november 1941. På dette møtet la Enver Hoxha fram de oppgavene de albanske kommunistene sto overfor. Den første oppgaven blei stilt slik:

«Å forberede folket politisk og militært til å sette i gang et allment væpna opprør, der alle de patriotiske og anti-fascistiske kreftene deltar.»

Albanias Kommunistiske Parti, som det het den gangen, tok på seg oppgaven å lede den nasjonale frigjøringskrigen og gå i gang med å skape den nasjonale frigjøringshæren. I denne kampen så de det sosialistiske Sovjetunionen under ledelse av Josef Stalin som sin viktigste allierte.

Samtidig som partiet gikk inn for å forene alle virkelige anti-fascister og ærlige patrioter, var det hele tida på vakt mot borgerskapets og godseiernes falske «patriotisme». Partiet tillot aldri de reaksjonære kreftene å ta makta over den anti-fascistiske kampen.

Den oppgaven Albanias Kommunistiske Parti hadde tatt på seg var ei enorm oppgave for et ungt og lite parti. Partiet mangla våpen, penger, kadre og skolering. Men partiet lot seg aldri friste til å vente med å slåss til det hadde samla krefter. Enver Hoxha lærte partiet at det måtte lære å føre krig *gjennom* å føre krig. På denne måten forente de albanske kommunistene seg med massene, og nye revolusjonære ledere vokste fram gjennom kampen.

Det neste store framskrittet i kampen mot fascismen var Peza-konferansen i september 1942 som tok initiativet til de nasjonale frigjøringsrådene. Disse rådene var organer for den nasjonale folkemakta, med andre ord, de var regjeringsorganer for frigjøringsstyrkene. På denne måten blei det alt fra 1942 skapt organer for folket som forberedte maktovertakelsen i hele landet.

Som svar på denne framgangsrike antifascistiske politikken danna deler av borgerskapet, storgodseierne, de rike bøndene og reaksjonære intellektuelle en falsk patriotisk front, som de kalte den «nasjonale fronten», «Balli Kombetar». Hele hensikten med denne organisasjonen var å skille kommunistene fra de anti-fascistiske folkemassene og knuse den nasjonale frigjøringsbevegelsen.

Men de albanske kommunistene møtte denne farlige taktikken på en korrekt måte. De unngikk de to feila som det var mulig å gjøre, nemlig enten å la de falske patriotene ta ledelsen over kampen og dermed likvidere den, eller å rette harde slag mot disse folka før de var avslørt for massene. Ved å bruke en korrekt taktikk klarte Albanias Kommunistiske Parti å vinne over til seg de ekte patriotiske kreftene som midlertidig var under innflytelse fra «Balli Kombetar», og samtidig avsløre og isolere de reaksjonære nasjonalistene. Det blei avslørt at på tross av sine «nasjonale» slagord var disse folka frenetiske motstandere av den væpna kampen mot okkupasjonsmakta. Ved denne avsløringa, samtidig som kommunistene viste seg som de mest hengivne kjemperne for den nasjonale frigjøringa, vant partiet den ubestridte ledelsen i den anti-fascistiske kampen. «Balli Kombetar» blei en rein forræderorganisasjon som tilslutt blei knust av folkets frigjøringshær.

Da de italienske fascistene kapitulerte blei Albania okkupert av 70.000 tyske nazitropper. Partiet og frigjøringshæren svarte med å trappe opp krigen, samtidig som partiet avviste enhver utenlandsk innblanding i frigjøringskrigen. Dette retta seg mot England og USA, som ønska å intervenere i Albania for å opprette sitt eget militærdiktatur der i stedet for det tyske militærdiktaturet. Enver Hoxha slo fast at enhver innblanding av denne typen ville bli betrakta som en fiendtlig handling mot det albanske

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

folket. Det albanske folket var klare til å stoppe en slik intervensjon med våpen, og derfor unngikk Albania den skjebnen som blei Hellas til del, nemlig at de allierte styrkene lot frigjøringsstyrkene rake kastanjene ut av glørne for seg, og deretter intervenerte for å knuse frigjøringsstyrkene.

Gjennom store og dristige militære kamper på vinteren 43—44 og utover våren og sommeren 1944, klarte partiet og frigjøringshæren å forvandle en fiendeoffensiv til en landsomfattende offensiv for de antifascistiske styrkene. Stadig større deler av Albania blei frigjort, og etter et slag på 19 dager blei hovedstaden Tirana frigjort den 17. november 1944. Tolv dager seinere var hele Albania frigjort. Men sjøl i seierens timer måtte det albanske folket og partiet møte innblanding fra et helt uventa hold. Revisjonistene i ledelsen for Jugoslavias Kommunistiske Parti, med Tito i spissen, forsøkte å splitte Albanias Kommunistiske Parti og gjøre Albania til et lydrike under Jugoslavia. Også denne faren blei avverga på grunn av Enver Hoxhas kloke ledelse av partiet. Men det endelige oppgjøret med de jugoslaviske revisjonistene kom ikke før i 1948 etter at Tito-klikken hadde forsøkt å gjøre statskupp i Albania og hadde planta agenter i det albanske partiet. I dette oppgjøret fikk de albanske kommunistene en uvurderlig støtte fra Josef Stalin, som avslørte Titos reaksjonære politikk og ga det albanske folket inspirasjon til å slå tilbake de jugoslaviske provokasjonene.

2. Hva kan vi lære av den anti-fascistiske krigen i Albania og de albanske kommunistenes linje?

Kamerater!

Albania gir oss ammunisjon mot de reaksjonære mytene om at et lite folk ikke kan frigjøre seg fra imperialismen. Vi er også et lite folk. Derfor er de albanske erfaringene dobbelt viktige for oss.

De som tente gnisten til frigjøringskrigen og som leda den til seier på utrolig kort tid var de albanske kommunistene. De sparte seg aldri. De gikk inn i kampen der den var hardest. De holdt seg ikke bak stengte dører for å vente på bedre tider. Derfor fikk de arbeidende massene tillit til partiet, og dersom en leiter etter grunnen til at Arbeidets Parti i Albania står så sterkt i folket, så er nettopp kommunistenes heltegjerninger under krigen en av grunnene. Det var særlig viktig at kommunistene reiste den nasjonale opprørsfana med en gang, alt før de hadde noen særlig styrke, før de hadde noe særlig våpen, og mens fienden virka sterk og uovervinnelig.

Ei viktig forutsetning for partiets arbeid under krigen, var at det blei holdt fullstendig illegalt, hemmelig. Fordi organisasjonen blei holdt skjult, var det umulig for fascistene å rulle opp partiet og knuse ledelsen. Sjøl under den mest brutale undertrykkinga klarte de albanske kommunistene å holde partiet intakt og bygge det ut. Sjøl i hovedstaden Tirana, der fascistene hadde hovedkvarteret sitt, klarte de å holde noen hundre kamerater i dekning uten at de blei tatt.

Det kommunistiske partiet i Albania skapte en revolusjonær enhetsfront med arbeiderklassen i spissen, der først og fremst bøndene, men også de progressive intellektuelle og andre patrioter deltok. Samtidig avslørte partiet den såkalte «motstanden» til klassefienden og isolerte de reaksjonære fra folket.

Under Enver Hoxhas korrekte ledelse beholdt partiet uavhengigheten i enhets-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Da Albania blei angrepet av den italienske fascismen, stilte de albanske kommunistene det som den første oppgava å forberede folket politisk og militært til å sette i gang et allment væpna opprør, der alle patriotiske og anti-fascistiske krefter deltar. BILDET: Glimt fra frigjøringskrigen i Albania. (Foto: ATA)

fronten, og utvikla en folkekrigsstrategi som forvandla Albanias svakhet til styrke. Ved å stole på massene og mobilisere massene i brei målestokk klarte albanerne det som all borgerlig militærstrategi ville si var umulig, nemlig å nedkjempe moderne armeer som teknisk og tallmessig var frigjøringsstyrkene overlegne. Dette viser at det hjelper ikke med allverdens teknikk om en kjemper en urettferdig krig mot et folk som besluttsomt følger ei marxist-leninistisk linje.

Nå skjønner vi også hvorfor det albanske folket seira, men ikke det norske. Det kommer ikke av at naturforholda i Albania er veldig forskjellige fra Norge, for det er de ikke. Det kommer heller ikke av at det norske folket ikke er modig, eller at fiendene var så sterke. Det norske folket var villig til å slåss med våpen i hånd. Det som mangla var ei korrekt linje som den det albanske partiet hadde. Dette er den grunnleggende lærdommen av den anti-fascistiske krigen. Denne lærdommen må aldri gå i glemmeboka.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

3. Viktige seire i den siste 5-årsperioden

Kamerater!

Som dere vel kjenner til hadde AKP(m-l) nylig en delegasjon på den 7. kongressen i Arbeidets Parti i Albania. Der hadde vi den store gleden av å treffe kamerat Enver Hoxha og høre om de stor seirene som er oppnådd i Albania de siste fem åra.

Det mest oppsiktsvekkende er at Albania nå er sjølforsynt med brødkorn. På tross av vanskelige naturforhold har albanerne klart det som det revisjonistiske og kapitalistiske Sovjet ikke klarer. Dette er typisk for det sosialistiske Albania. I 1960 forsøkte Krustsjov å bruke sin makt over kornimporten for å sulte albanerne til politiske innrømmelser. Men Enver Hoxha sa at «sjøl om vi blir nødt til å ete gras, så vil aldri noen få oss til å krenke våre prinsipper.» Og det albanske folket fulgte denne djerve utfordringa. I dag er det ikke lenger noen som kan tvinge albanerne til å ete gras.

Slik er det på andre områder også. Sjølbergingsprinsippet står på dagsorden hele tida, og det gjennomføres. Her vil jeg særlig peke på de tre svære anleggene som kommer til å forandre Albanias ansikt. Det ene er det store metallurgiske kombinatet i Elbasan. Det er bygd for at Albania skal kunne foredle de rike mineralforekomstene sine sjøl. Den første produksjonen av råmetaller er alt i gang, og seinere følger det nye seksjoner litt for litt.

Det andre store prosjektet er oljeraffineriet i Ballsh. Det varder den norske borgerpressa ville ha det til å ligge en svær konsentrasjonsleir (!). Nå er det bare det å si at denne «leiren» må være verdens mest usynlige leir. Men oljeraffineriet er høyst synlig. Det samme gjelder de nye boligområdene som bygges i Ballsh. Arbeiderne i Ballsh, som alle andre steder i Albania, bor i hus med husleier som ligger på under 3% av folks inntekt.

Det tredje store prosjektet er bygginga av en stor vannkraftstasjon i Fierza. Med dette anlegget vil Albania ha et klart overskudd av elektrisk kraft. Men dette er også helt nødvendig, fordi de andre industriene som skal bygges opp, fort vil trenge disse forsyningene.

Disse og en rad med andre resultater er det albanerne har å vise til fra den siste femårsperioden. Målet på kort sikt er at Albania skal gå over fra å være et jordbruksland til å bli et industrialisert jordbruksland. Disse seirene hadde ikke kommet dersom det ikke hadde vært for at partiet har hatt ei fullstendig riktig linje for den sosialistiske oppbygginga. Det betyr ikke at denne linja ikke har vært utsatt for angrep. Vi fikk tvert om på partikongressen høre om hvordan tre partifiendtlige klikker hadde forsøkt å sabotere produksjonen og forberede kontrarevolusjon. Disse folka, som hadde maktstillinger på toppen av partiet, forsøkte å hindre planlegginga, sabotere oljeutvinninga og produksjonen av mineraler.

Disse produksjonsområdene og landbruket blei skadelidende ei tid. Men sammen med massene klarte partiet å avsløre disse folka, og fra det tidspunktet da disse bandene var renska ut til nå, hadde produksjonen økt mer enn noen gang tidligere. Dette fikk arbeiderne og kooperativbøndene til å kreve høyere målsetninger på den neste femårsplanen.

Kamerater!

Jeg vil framheve to viktige økonomiske spørsmål, der de albanske kameratene har gjort viktige gjennombrudd.

Det første gjelder *lønnspolitikken*. Etter en drastisk reduksjon av lønningene til funksjonærer o.l. er forholdet mellom en gjen-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

«Leve APAs 7. kongress». Foto fra oppmarsj i Tirana under partikongressen i november. (Foto: Klassekampen)

nomsnittlig industriarbeiderlønn og toppfunksjonærlønn er som 1 : 1,7, mens det tidligere var et forhold på 1 : 2. På denne måten bryter albanerne bevisst med fødselsmerkene fra kapitalismen. De bryter ned lønnsskillene og skillet mellom åndsarbeid og kroppsarbeid. Dette er en kamp med direkte kommunistiske perspektiver.

Det andre gjelder *kooperativer av høyere type.*

I Albania er det to former for sosialistisk eiendom i jordbruket. Den ene er statsbrukene, og den andre er kooperativene. Kooperativene er gruppeeiendom, det vil si at de bærer i seg en kime til privateiendom. Derfor er det et mål å utvikle kooperativene til statseiendom. Dette har lenge vært et stort teoretisk og praktisk problem for marxismen-leninimen, men nå har albanerne funnet en vei som de eksperimenterer med. De kaller det for kooperativer av høyere type. Karakteristisk for dem er at de har statsgarantert minstelønn på 90% av normal inntekt, at det er ei maksimumslønn uansett hvor stort overskuddet måtte være. Samtidig går staten inn med direkte investeringer for å øke mekaniseringa av jordbruket. Et slikt kooperativ øker kulturtiltaka og servicetiltaka på landsbygda og gir bøndene en levestandard som nærmer seg arbeidernes. Slik blir det gjort praktiske bidrag til å løse motsigelsen mellom by og land og forberede kooperativene på overgang til sosialistisk statseiendom.

Hva er det i hovedsak som står i vegen for utviklinga nå? I første omgang er det kooperativbøndenes politiske nivå. De klamrer seg ennå til den lille jordlappen sin, de ønsker ikke å brenne den siste brua tilbake til privateiendommen med det første. For å løse det problemet benytter APA seg ikke av administrative byråkratiske åtgjerder. De bruker, som alltid, metoden med politisk skolering og overbevisning. Skrittet over til statseiendom vil ikke bli tatt før bøndene sjøl ønsker det. Slik leder arbeiderklassen

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

bøndene, samtidig som den holder fast på alliansen med dem. Dette er marxisme-leninisme i praksis. Dette gjør narr av alle slags borgerlige skrivebordsteoretikere som påstår at småbøndene ikke har interesse av sosialismen. En slik reaksjonær teori ville gjort det umulig å bygge Albania slik det er i dag.

4. Inntrykk fra APAs 17. kongress

Kamerater!

Den 7. kongressen i Arbeidets Parti i Albania har uten tvil historisk betydning. Særlig viktig er avsnittet om klassekampen i Albania. Der gjør kamerat Enver Hoxha en skarp analyse av årsakene til klassekampen under proletariatets diktatur. Han viser at det under hele den sosialistiske epoken vil finnes klasser og klassekamp. Derfor finnes det også en fare for kontrarevolusjon. Det betyr at sjøl om en lykkes i å slå ned ei fiendtlig gruppe, så vil det stadig oppstå nye. Dette er ikke noe unaturlig, eller grunnlag for panikk. Dersom partiet følger en riktig kurs og mobiliserer massene mot de kontrarevolusjonære, vil landet aldri skifte farge. Men faren lurer også *i* partiet. Når det var mulig for det nye byråkratiske borgerskapet i Sovjet å ta makta i Lenins og Stalins ærerike bolsjevikparti innafra, så er dette mulig hvor som helst. Parti-arbeideren kan også bli en byråkrat, sier Enver, hvis han fjerner seg fra massene og stiller seg over dem. Han er da på vei til å bli en borger. Derfor er Arbeidets Parti svært årvåkenhet mot byråkratiet. Da den forrige landbruksministeren blei skifta ut med en kvinnlig aktivist, var det fordi han hadde degenerert til et borgerlig element, som trudde at han visste bedre enn alle andre, enda han aldri rikka seg fra skrivebordet.

Enver la fram ei skarp fordømming av en kontrarevolusjonær klikk under ledelse av den tidligere forsvarsministeren, Beqir Balluku. De hadde forsøkt å gjøre militærkupp i Albania med støtte fra utlandet. Det første de gjorde for å legge grunnlaget for et slikt kupp, var å svekke partiets ledende rolle i de væpna styrkene, å sette våpen foran politikken og prøve å gjøre om folkets frigjøringshær til en kasernehær, en hær skilt fra folket. Disse reaksjonære planene var blitt knust, og situasjonen er nå bedre enn noen gang.

I beretninga til kongressen la Enver stor vekt på kampen mot de to imperialistiske supermaktene, Sovjet og USA. Han understreka også betydninga av å aldri slakke av på kampen mot den moderne revisjonismen. Han talte i varme ordelag om det albanske vennskapet med Folkerepublikken Kina og kamerat Mao Tsetungs parti, Kinas Kommunistiske Parti. Han avviste den revisjonistiske propagandakampanjen som tok sikte på å lage splittelse mellom Albania og Kina.

Enver kom inn på krigsfaren og sa at dersom de to supermaktene utløste en ny verdenskrig, måtte proletariatet og folket omvandle krigen til en anti-imperialistisk krig, til revolusjon. Bare slik kan menneskeheten kvitte seg med årsakene til krigen, nemlig den kapitalistiske utbyttinga og imperialismen.

Til påstandene om at Albania er isolert, sa Enver: «Vi er isolert — fra våre fiender, og den isolasjonen skal vi opprettholde. Men fra våre venner, proletariatet og folket i alle land, er vi ikke isolert.

Imperialistene skryter av at de skal sluke Albania i et eneste jafs. Men vi skal forsikre dem om at om de prøver seg, skal de se at Albania er et hardt bein som vil sitte fast i halsen deres og kvele dem.»

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Presidiet under kongressen, med kamerat Enver Hoxha i midten. I bakgrunnen gjester fra utenlandske marxist-leninistiske parti og organisasjoner. (Foto: ATA)

Gang på gang uttrykte Enver Hoxha sin støtte til ml-bevegelsen i hele verden. Han oppmuntra partiene og organisasjonene til å slutte seg tettere sammen for å styrke kampen for verdensrevolusjonen.

På kongressen uttrykte Enver tre ganger Albanias varme vennskap med de nordiske folkene.

Det hersker gode forbindelser på statsplanet.

Skandinavia blei særskilt nevnt som et område Albania har gode kulturelle forbindelser med.

Han uttrykte full støtte til de fredselskende nordiske landas kamp mot Sovjets marineprovokasjoner i Barentshavet. Vi ser dette som ei kraftfull støtte til vårt folk og vår kamp.

I samtaler med oss uttrykte kamerat Enver stor glede over den måten det albanske statsensemblet blei mottatt på i Norge. Han sa at det hadde avliva myten om at vi nordboere er kalde. Statsensemblet hadde fortalt i Albania og overfor sentralkomiteen i APA at de under besøket i Oslo hadde følt seg som hjemme i Tirana.

Jeg vil også nytte høvet til å overbringe hjertelige hilsner til alle dere som er her og alle venner av Albania i Norge fra kameratene i det albanske statsensemblet.

Til slutt vil jeg si følgende:

Det albanske folket har gjort mange viktige erfaringer. De lever i det eneste sosialistiske landet i Europa, og alle venner av Albania bør lære av deres eksempel.

I disse dager foreligger den norske utgaven av APAs historie, studer den og lær av den.

Etterhvert vil det foreligge stadig flere av kamerat Envers verker, blant annet utdrag fra 19. bindet, med kampen mot Krustsjov-revisjonismen. Dette er også viktig å studere.

Lenge leve den proletariske internasjonalismen.

Lenge leve den sosialistiske folkerepublikken Albania.

Lenge leve det militante vennskapet mellom det norske og det albanske folket!

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Representant for Chiles Revolusjonære Kommunistparti:

STØTT CHILES FOLK, BEKJEMP REVISJONISMEN

Tale i Oslo 11. september 1976

Kamerater!

For det første vil vi overrekke dere en varm hilsen fra Det Revolusjonære Kommunistpartiet, fra Folkets front og fra kjemperne i den chilenske motstanden, til de som utgjør Solidaritetskomiteen for Chile, og til arbeiderne og studentene som er til stede her, hvis solidariske støtte til kampen vår vi takker for av hele vårt hjerte.

Den fascistiske undertrykkelsen fortsetter

Alle kjenner den brutale undertrykkinga som den fascistiske klikken til Pinochet har utløst mot det chilenske folket. Titusener av personer myrda. Mer enn 150.000 som har vært i fengsla og konsentrasjonsleirene og blitt torturert grusomt. Alle frihetene, rettighetene og institusjonene til den borgerlige staten: streikeretten, møteretten, Parlamentet, de politiske partia, fagforeningene, Konstitusjonen, avskaffa av de militære, på samme måten som alle avisene, radiostasjonene og uttrykksformene som ikke er underordna juntaen. De marxistiske og progressive bøkene er blitt brent som i sjølveste Middelalderen, og på universitetene har man fjerna alle lærerne, studentene, professorstillingene og til og med hele fagstudier som ikke tiltalte de militære som plutselig var blitt rektorer der. Chile opplever terroren slik som Europa i de verste øyeblikka under den nazistiske okkupasjonen, med et portforbud som er blitt opprettholdt uten avbrudd i de tre åra diktaturet har vart.

For å øke arbeidernes lidelser enda mer har den villeste ekstreme utbytting og den mest drastiske senkning av levestandarden til folket som man har opplevd i landets historie, kommet i tillegg til all denne undertrykkinga. Prisene har steget med over 2% daglig, og det måned etter måned, mens lønnene blir regulert med dråpeteller. Mer enn 25% av den yrkesaktive befolkninga, det vil si 800 tusen personer, er blitt kasta ut i arbeidsløshet. Tallrike sosiale rettigheter og erobringer er blitt avskaffa av diktaturet. Tusener av små og mellomstore industrieiere og forretningsmenn har gått konkurs, til fordel for de store innenlandske og imperialistiske monopola. Det ene etter det andre av selskapa og storgodsa som var blitt statseiendom, blir gitt tilbake til eller solgt til monopola.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Revisjonismen medskyldig i fascismen

Vi tror at ved sida av å avsløre denne situsjonen bør vi analysere hvem som er de ansvarlige for den.

De direkte ansvarlige og utøverne av statskuppet er den nordamerikanske imperialismen, de innenlandske monopola og storgodsa og lakeiene deres: de fascistiske militære. De er hovedfiendene til folket, og mot dem blir motstandernes ild retta.

Men det finnes dessuten andre ansvarlige for massakren mot det chilenske folket. Det er de som førte det bak lyset, som førte det inn på en «påsisfistisk» og legalistisk blindvei. De som spredde illusjoner om den «fredelige veien» som blei forkynt på SUKPs 20.Kongress og fant opp den «chilenske veien til sosialismen», de som spredde illusjoner om de reaksjonære væpna styrkene og avvæpna folket ideologisk, politisk, organisatorisk og militært.

Skjønnmaler de væpna styrkene

Fascistenes medskyldige er revisjonismen, den falske «kommunismen», som ved å bruke en borgerlig, reformistisk politikk og ved å drive pseudorevolusjonær demagogi brola veien for kuppmakerne og blei til fascismens forværelse. De chilenske væpna styrkene og politistyrkene har alltid vært reaksjonære, og fra begynnelsen av århundret til før kuppet hadde de allerede myrda mer enn 10.000 arbeidere. Enda de visste dette, insisterte de revisjonistiske lederne helt til den siste dagen av regjeringa til Allende på at de væpna styrkene var «demokratiske», på at de var «folket i uniform». De presterte å si i den offisielle avisa si, El Siglo, at «folket tviler ikke på de væpna styrkenes patriotisme og respekt og trofasthet mot Konstitusjonen, og det vil fortsette å klappe for dem, i dag og i morgen, når de marsjerer gjennom gatene.» Den 9.september 1973, to dager før kuppet, sa de: «Det verken finnes eller kan finnes noen som helst antagonisme mellom folket, dets regjering og de væpna institusjonene».

Den opportunistiske politikken til de revisjonistiske lederne gikk så langt at i Parlamentet blei Lova om våpenkontroll enstemmig vedtatt (med stemmene til regjeringas og opposisjonens parlamentsmedlemmer), ei lov som straffa en hvilken som helst privatperson som hadde våpen, med opptil 10 års fengsel og ga de væpna styrkene myndighet til å ransake fagforeningslokaler, privathus, industrier, boligstrøk og hvilket som helst sted, på leting etter dem. Denne lova blei i utstrakt grad brukt av de væpna styrkene for å skremme arbeiderne og forberede statskuppet.

Reddere for revolusjonen enn fascismen

Under hele regjeringa til Allende satte revisjonistene seg stadig imot massekampen, bekjempa streikene og jord- og industriokkupasjonene og fastsatte som hovedoppgave, ikke at folket erobra makta, men å auke produksjonen og pekte på at streikene og kampene var kontrarevolusjonære, for man holdt på å bygge «sosialismen».

Hva er grunnen til at de satte seg imot kampene til folket? Hvorfor spredde de tillit helt til det siste til de reaksjonære væpna styrkene, opphavsmenn til tallrike massakrer, og presterte å si at de var «folket i uniform»? Hvorfor demobiliserte de massene like før statskuppet med parolen «nei til borgerkrig», istedenfor å forberede dem på å møte statskuppet? Alt dette gjorde de fordi de var reddere for folket enn for de reaksjonære. Og de var reddere for folket fordi de forsøkte å innføre statskapitalismen i Chile, forkledd som «sosialisme», slik som i SSSR, Tsjekkoslovakia, Ungarn og andre land som er tilslutta Warszawapakta. Sjøl om det på grunnplanet i partia i Folkeenheten og hos noen ærlige ledere i dem fantes et virkelig ønske og forsett om å gå framover mot sosialismen, så var ikke det hen-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

sikten til de falske «kommunistiske» lederne. Disse tenkte bare å skifte ut noen deler av det gamle borgerskapet og av imperialismen og alliere seg med andre, mens de sjøl etablerte seg som et nytt byråkratborgerskap med kontroll over de statlige selskapa og statsmakta. Det å knytte Chile til interessene til de herskende kretsene i den sovjetiske sosialimperialismen var også blant planene deres. Derfor kunne de ikke mobilisere folket til en virkelig revolusjonær kamp for makta, derfor trengte de å rose de reaksjonære væpna styrkene, istedenfor å ødelegge dem, derfor anmoda de offentlig på sjølve kuppdagen etter krav fra militærjuntaen, gjennom arbeidsministeren, medlem av styret i det falske «K»P, om å legge ned all motstand og anerkjenne de nye myndighetene.

Den som ikke forstår disse grunnleggende årsakene til den opportunistiske linja de falske «kommunistene» har, forstår ikke det virkelige innholdet i nederlaget for Folkeenheten og dens regjering. Lederne i det revisjonistiske «K»P er ikke ærlige folk som tar feil, slik som — ennå den dag i dag — noen kritikere av regjeringa til Allende hevder. De er fullt bevisste forrædere av interessene til folket, de streber etter å bli utbyttere, de er fiender av folket. De foretrakk, objektivt, at fascismen seira framfor at folket skulle gjøre oppstand, noe som ville sette en stopper for alltid for planene deres om statskapitalisme.

Prøver å trylle vekk PCR

Den fulle bevisstheten om at det var den opportunistiske politikken til de falske «kommunistene» som rådde i Folkeenheten, gjorde at partiet vårt, Det Revolusjonære Kommunistpartiet, nekta å gjøre noen anstrengelse for å gå inn i den. At vi nekta å forene oss med en opportunistisk ledelse og at vi avslørte den falske «sosialismen» som de prøvde å tvinge igjennom. Dette hindra oss imidlertid ikke i å mobilisere massene mot kuppmakerne og bli enige med grunnplanet i Folkeenheten om aksjoner til forsvar for de reformene som var gunstige for folket. Disse anklagene mot den falske «kommunismen», de sterke angrepa våre mot de reaksjonære væpna styrkene og oppropa våre om å mobilisere og væpne folket mot kuppmakerne og for ei virkelig erobring av makta, gjorde oss hata av revisjonistene og av de som, bevisst eller ubevisst, blei medskyldige i politikken deres. Av det kommer det at de anstrengte seg for å benekte at det fantes et PCR, for å tilskrive andre de massekampene det leda, for å isolere oss, bringe oss til taushet og ødelegge oss for enhver pris. Denne politikken fortsetter helt opp til i dag. Den letteste måten å unngå diskusjoner og anklager på fra dem som avslørte dem helt fra begynnelsen av, er å benekte at vi og motstandsbevegelsen mot fascismen som partiet går i spissen for, eksisterer. Imidlertid kan vi si dem fra denne talerstolen at anstrengelsene deres er forgjeves.

PCR har ei riktig og ubestikkelig marxist-leninistisk linje og en solid illegal oppbygging. Derfor har partiet vunnet en viktig rolle i massenes øyne, og det er det som teller, som fortropp i kampen mot det fascistiske diktaturet. Når det gjelder PCR kan vi svare dem som majestetisk påstår at de ikke kjenner til oss, med en setning av Lenin: «de døde som dere drepte, er ved god helse».

Lærdommene fra Chile

Hvilke er de viktigste lærdommene av den chilenske erfaringa?

— Det som slo feil i Chile, var ikke sosialismen, men et forsøk på å innføre statskapitalismen, det var revisjonismen, dens borgerlige reformisme og dens sørgerlig berømte «fredelige vei» til makta som slo feil.

— For å frigjøre seg vil det chilenske folket måtte forene seg i en stor front, støtte

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

seg i hovedsak på sine egne krefter og gjennom kampene sine utvikle sin egen hær.

— Bare proletariatet og dets fortroppsparti vil kunne lede den anti-imerpialsitiske og anti-monopolistiske kampen og kampen mot storgodsa på en konsekvent måte og fram til slutten.

— Den chilenske erfaringa beviste enda en gang den allmenne gyldigheten av den leninistiske tesen om at uten å bekjempe og beseire revisjonismen og opportunismen kan en ikke utvikle en oppriktig og konsekvent kamp mot imperialismen og de reaksjonære. Den beviste at «enheten» med de opportunistiske lederne er en falsk enhet, som strir mot interessene til folket.

— Den bekrefta dessuten at det ikke kan finnes en virkelig og konsekvent kamp for nasjonale frigjøring under påvirkning av ei av supermaktene og i dens tjeneste, slik som tilfellet er med de falske «kommunistene», som tjener interessene til den sovjetiske sosialimperialismen. Det er nødvendig å mobilisere folket mot begge supermaktene, for å kaste ut den som underkuer det og forhindre at den andre trenger seg inn.

Chiles folk har aldri latt seg kue

Folket vårt har tatt imot mange harde slag fra diktaturet, men dets lidelser har ikke vært forgjeves. Til tross for den brutale fascistiske undertrykkinga har folket vårt begravd sine døde, tørka tårene sine og kasta seg ut i kampen mot undertrykkerne sine.

Det chilenske folket har aldri verken underkasta seg eller godtatt overgivelsen som andre foretok i dets navn. Fra de første dagene av kuppet har det kjempa heltemodig.

Fra begynnelsen av 1974 har litt etter litt en brei anti-fascistisk front utvikla seg, FOLKETS FRONT, som partiet vårt støtter sterkt og som vi er en bestanddel av. Folkets front samler alle de som er villige til å kjempe mot diktaturet i illegale Motstandskomiteer og andre organer. Ved sida av å drive fram kampen til massene for de umiddelbare krava deres, reiser den et anti-fascistisk minimumsprogram, som på samme tid er et tilbud til alle de anti-diktatoriske kreftene om aksjonsenhet eller organisatorisk enhet.

Motstandskampen vokser

Denne anti-fascistiske fronten har stadig utvikla seg mer, og samtidig har den anti-diktatoriske kampen stadig bredd seg. Det ene titall streiker etter det andre har utvikla seg under ledelsen av eller med deltakelse fra Folkets front. Mange har hatt økonomiske årsaker, med det er også blitt satt i verk politiske arbeidsstanser, slik som den i forskjellige bedrifter i området Macul i Santiago, i protest mot mordet på en fagforeningsleder.

Propagandaaksjonene har bredd seg veldig. I dag finnes det et nett av illegal presse i Chile. Partiet vårt gir regelmessig ut avisa EL PUEBLO (FOLKET) hver 14.dag og har gitt ut mer enn 70 nummer. Folkets front gir ut det offisielle organet sitt, RESISTENCIA (MOTSTAND), en gang i måneden. Foruten disse to avisene, som er i omløp i hele landet, gir hver Motstandskomite ut sine egne organer, små informasjonsbulletiner og, framfor alt, hundrevis og atter hundrevis av løpesedler. Det skrives illegale slagord overalt, med paroler eller med R'en i Resistencia. Det er til og med blitt foretatt propagandaaksjoner midt i sentrum av Santiago.

Folkets front har drevet fram eller tatt del i forskjellige massekamper. Her er det på sin plass å framheve, for eksempel, kampen til de arbeidsløse, som okkuperte rådhuset i Barrancas i hovedstaden i flere minutter i kampen for å kreve arbeid. I kommunen Ñuñoa nekta omkring 100.000 innbyggere, som tilhørte 53 arbeiderboligstrøk, å betale vann- og lysregningene. Tusener og atter tusener av Santiago-innbyggere som hadde

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

samla seg i et supermarked den 24.juli i år på grunn av ei kunngjøring om et prisnedslag, ropte foran sjølve regjeringssetet: «Vi er sultne, Pinochet!» og protester mot juntaen. På 1.mai klarte Folkets front, under dekke av en legal organisasjon og med deltakelse av aktive på grunnplanet fra partier i Folkeenheten, å mobilisere til et kort møte, det eneste i landet, med mer enn 300 personer.

På samme tid vokser motstanden i form av gå-sakte-aksjoner og sabotasje. Sammen med disse og andre kamper utvikler det seg en intens solidaritet med fangene og familiene deres. Det samles inn støtte til tross for den ekstreme nødssituasjonen som fascistene har ført folket ut i.

Supermaktenes tjenere hindrer enhet

I Chile er nå mer enn 90% av befolkninga mot juntaen. Det overveldende flertallet av partia som er oppheva ved lov eller tvunget til å innstille, erklærer seg mot den. Imidlertid står enheten mellom de anti-diktatoriske kreftene overfor alvorlige vanskeligheter. Dette har forhindra kampene i å bli mer tallrike og kraftigere. En av årsakene som hemmer den anti-fascistiske enheten er de ulike klasseinteressene som de forskjellige partia som går mot juntaen representerer, den andre er innflytelsen fra USA-imperialismen og fra den sovjetiske sosialimperialismen, som fortsetter drakampen om Chile, over henholdsvis den kristelig-demokratiske ledelsen og ledelsen av det falske «K»P. Begge de politiske ledelsene gjør det som passer den supermakta de tjener, og vender ryggen til interessene til det chilenske folket, som trenger å forene seg for å styrte fascismen i grus.

To linjer

Det finnes i hovedsak to linjer for å møte diktaturet:

1. *Massekampens vei for å styrte diktaturet.* Det er linja til oss som har hevda og som hver dag hevder med større styrke, at folkemassenes kamper er den vesentlige og avgjørende faktoren for å styrte fascistene.

Massenes enhet på grunnplanet, i kampens hete, vil være drivkrafta for å forene alle de anti-fascistiske politiske og sosiale kreftene. Slik vil det smis en mektig og ouvervinnelig blokk, som gjennom ulike aksjoner og kampformer, innbefatta væpna massekamp, vil styrte diktaturet og gjøre det mulig å opprette en Demokratisk regjering, bygd på anti-fascistisk enhet.

Dette er linja til Det Revolusjonære Kommunistpartiet, til Folkets front, til store deler av partia i Folkeenheten, og det er den linja som folkemassene i Chile gjør til sin med større styrke for hver dag.

Vi revolusjonære kommunister anser kampen for å styrte diktaturet som en del av kampen for å erobre makta, av kampen for å gå framover mot folkedemokratiet og sosialismen.

Vi har hevda at jo flere krefter folket samler i kampen mot diktaturet, innbefatta utviklinga av den væpna kampen og av sin egen frigjøringshær, desto flere demokratiske garantier vil det kunne fravriste de herskende klassene og imperialismen med en gang diktaturet er styrta og, samtidig, desto nærmere vil det være erobringa av makta og den endelige nasjonale og sosiale frigjøringa si.

Den chilenske erfaringa har fullt ut bekrefta at uten sin egen hær og uten virkelig å erobre makta, vil ikke folket ha noen ting.

Boikotten og det internasjonale presset mot den fascistiske juntaen og den internasjonale solidariteten med det chilenske folket og med ofrene til fascismen er uhyre viktige, og folket vårt trenger dem mer for hver dag. Men de kan ikke erstatte det chilenske folket sin egen kamp for å styrte diktaturet og for å frigjøre seg. Det er derfor at vi, uten å unnlate å arbeide for at diktaturet skal isoleres internasjonalt, legger

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

tyngdepunktet av arbeidet vårt i utlandet på å utbre kjennskapet til motstandskampen i Chile, og vi krever solidaritet med *den* kampen.

2. *Den opportunistiske linja* til det falske «Kommunist»-partiet og til dem som ennå følger det, stiller seg i motsetning til massekampen for å styrte diktaturet og til motstanden.

Revisjonistene for begge supermakter

Fra før kuppet gjorde revisjonismen alt som stod i dens makt for å hindre at vi revolusjonære organiserte kampen til massene og væpna dem for å forhindre det fascistiske kuppet. Etter kuppet har de fortsatt med å fastholde denne forræderiske linja. Bak ryggen på massene gjør de alle anstrengelser for å oppnå en overenskomst med den proamerikanske delen av kristelig-demokratiet. Det vil si for å oppnå en overenskomst mellom USA-imperialismen og den sovjetiske sosialimperialismen om utbyttinga av det chilenske folket, ei «løsning» som likner på det «historiske kompromisset» som blei framsatt i Italia. Ikke desto mindre har kristelig-demokratiet ved tallrike anledninger offentlig avvist en overenskomst av dette slaget. Dette skyldes skjerpinga av den internasjonale drakampen mellom de to supermaktene som de to partia tjener.

Etter dette har revisjonismen venta på at det internasjonale presset skal fjerne diktaturet. Særlig venter de på at Det demokratiske partiet skal seire i USA og at dette skal skifte ut militærjuntaen og sette i gang ei «demokratisering» av landet. Derfor har de på nytt begynt å spre illusjoner om de væpna styrkene, ved å snakke om at det finnes ei «demokratisk» gruppe i dem og ved å framstille det som har hendt i Chile som verket til ei lita gruppe «forrædere» i de nevnte væpna styrkene. Videre har de i de siste månedene forsterka tilbuda sine til den proamerikanske delen av kristelig-demokratiet, som er for ei militærregjering med kristelig-demokratiske ministrer, om i så fall å bremse all motstand fra folket mot ei regjering av denne arten.

Revisjonistene arbeider for et nytt nederlag

Politikken deres er, som alltid, å oppnå tillatelse til å delta i valga og i statsapparatet. De søker bare å innføre små reformer i statsapparatet for å dra større vinning av det. Dette forklarer raseriet som de overalt angriper Folkets front og Det Revolusjonære Kommunistpartiet med. Vi foreslår motstandskamp for å styrte juntaen, mens de forsøker å benekte at Folkets front og Det Revolusjonære Kommunistpartiet eksisterer og å isolere dem fra de stadig mer tallrike gruppene i Folkeenheten som uttaler seg til fordel for å utvikle den anti-fascistiske massekampen for å styrte diktaturet.

I utlandet blir denne nederlagslinja uttrykt gjennom:

— Å sette anklagen om undertrykking og det å fremme den internasjonale boikotten mot juntaen i forgrunnen.

— Å fortie kampen det chilenske folket fører og vise et fullstendig falskt bilde av folket vårt, som de framstiller i utlandet som et folk som lar seg drepe, fengsle, torturere og utbytte ekstremt uten engang å forsvare seg og som venter at alt skal komme utenfra. Slik minsker de den militante støtten til folket vårt fra folkemassene i hvert enkelt land, for de er ikke villige til å gi noen besluttsom støtte til den som ikke er i stand til å kjempe for å frigjøre seg fra undertrykkerne sine.

For på nytt å tvinge igjennom den opportunistiske linja si , arbeider de samtidig for å splitte de venstrekreftene som er for den anti-fascistiske kampen, gjennom bakvaskelser, provokasjoner og bestikkelser. De setter seg mot å diskutere og trekke lærdommer av den chilenske erfaringa. En slik diskusjon vil uten tvil klarlegge forræderiet deres mot interessene til den chilenske folket.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

De anklager alle som ønsker å analysere denne erfaringa for å være «mot enhet». På denne måten forsøker de på nytt å frambringe en prinsippløs «enhet» omkring de antimarxistiske og reaksjonære holdningene sine, de samme holdningene som førte det chilenske folket ut i den katastrofen som det opplever i dag.

Støtt Chiles folk — bekjemp revisjonismen!

Likevel er anstrengelsene deres dømt til nederlag. Både i utlandet og særlig i Chile viser kjensgjerningene klart at kampen til de revolusjonære og til de breie massene av arbeidere, bønder, studenter og mellomlag utvikler seg mer for hver dag, og at revisjonismen og de som stiller seg i motsetning til kampen, stadig isolerer seg mer og blir forkasta. Det er i denne kampen at den ekte enheten smis som folket i Chile trenger for å frigjøre seg fra fascismen og gå framover mot den endelige frigjøringa si.

I utlandet strømmer solidariteten med større styrke mot dem som driver fram og leder massekampen i Chile og den antifascistiske motstanden, mens de som stiller seg i motsetning til kampen mot diktaturet, fort isolerer seg, mister fatninga og splittes.

Kamerater!

Hendingene i Chile er et stort nederlag for sosialimperialismen, for den nåværende revisjonismen og for tesene dens om den «fredelige veien» til makta. De er ei ny stadfesting av de marxist-leninistiske revolusjonære tesene. Likevel, ved å forsøke å framstille seg som de som fører an i «solidariteten» med Chile, ønsker den sovjetiske sosialimperialismen og revisjonismen i verdensmålestokk å bytte nederlaget sitt i en seier og skjule det forbryteriske ansvaret sitt for det som skjedde i landet. Slik forsøker de på nytt å føre folka bak lyset, bruke den internasjonale solidariteten til fordel for de ondskapsfulle planene sine og baktale og angripe Folkerepublikken Kina og marxist-leninistene og de revolusjonære i hele verden.

Det er ei plikt for marxist-leninistene og for de revolusjonære å forandre denne situasjonen radikalt:

Vi bør agitere besluttsomt om de revolusjonære lærdommene av den chilenske erfaringa.

Vi bør anklage sosialimperialismen og den chilenske revisjonismen aktivt, så vel for linja deres før statskuppet, som brula veien for fascismen i Chile, som for linja deres etter statskuppet, som saboterer motstandskampen og stiller seg i motsetning til den internasjonale solidariteten med denne kampen.

Vi bør aktivt ta det i arbeidet for solidaritet med kampen til det chilenske folket mot fascismen, som er en del av kampen til verdens folk mot de to supermaktene, for nasjonal frigjøring og sosialisme.

Kamerater!

Vi takker varmt for den verdifulle solidariske støtten som arbeiderklassen, studentene og det norske folket, mobilisert av Solidaritetskomiteen for Chile, har gitt til den heltemodige kampen som det chilenske folket fører mot undertrykkerne sine og for den endelige frigjøringa si.

Et væpna folk vil aldri bli knust!

Arbeiderklassen og folket i Chile vil uten tvil seire!

Leve den norske og chilenske arbeiderklassen og folka i Norge og Chile!

Leve Solidaritetskomiteen for Chile og Folkets front!

Leve AKP(m-l) og Det Revolusjonære Kommunistpartiet!

Leve den proletariske internasjonalismen!

Oslo, 11.september 1976

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Sveriges Kommunistiske Parti oppsummerer riksdagsvalget 1976:

TRE ÅRS SYNDER VERT IKKJE BØTTE PÅ 5 MÅNADER

Fråsegn frå Arbeidsutvalet i SKP

— Gnistan nr. 35/76

SKP kunne fått større framgang i riksdagsvalet, meiner arbeidsutvalet i SKP i denne fråsegna frå Gnistan 35/76. Partiet fekk 17.000 røyster, det vil seia 2.000 mindre enn ved førre riksdagsvalet. Samstundes peikar arbeidsutvalet i SKP på kor mykje oppgjeret med høgreopportunismen i partiet har hatt å seia. Partiet har stilt til val med ei rett line, har brote med den range «sameint venstre»-lina frå første kongressen i 1973, har ført ut brei propaganda mot den sovjetiske sosialimperialismen og gjeve viktige tilskot til å avsløra det revisjonistiske VPK, går det fram av fråsegna.

Valtala er ein målestokk på kor mogen arbeidarklassen er. Det er ei kjensgjerning at ikkje meir enn 17.000 menneske i Sverige enno er reie til å stø ein revolusjonær politikk fullt ut i val.

Det vil ikkje seie at SKP har ein innverknad som berre femnar om desse veljarane. Det er mange som stør den faglege politikken vår, synet vårt på Sovjet, forsvaret vi fører for dei demokratiske rettane, men av andre grunnar er dei ikkje reie til å stø oss i val. Skoddeteppet kring regjeringsspørsmålet og illusjonane om kva VPK har å seie i riksdagen fører til at atter andre har gjeve røysta si til eit av de to borgarlege arbeidarpartia av «taktiske» grunnar.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Ettersom SKP ikkje er eit valparti kan vi ikkje nøya oss med å vurdera valresultatet etter å ha analysert valtala.

BREI SOSIALISTISK KLASSEPROPAGANDA

For SKP var valet først og fremst eit høve til å føra fram den sosialistiske klassepropagandaen til partiet i stort omfang. Dette har vi lukkast med i høgare grad enn i noko val før. Valavisa til partiet vart spreidd i ein million eksemplarar. Partvalboka vart seld i 9.500 eksemplarar. Dei tre agitasjonsskrifta om Tsjekkoslovakia, Sovjet og streikeretten i ca. 10.000 eksemplar kvar.

Det oppgjeret med dei høgre-opportunistiske feila åt partiet frå åra 1973-76 , som vart innleidd av den andre partikongressen i april, førte med seg at partiet kunne gå ut med ei rett line mot monopolkapitalen, reformismen, revisjonismen og supermaktene.

• Vi braut med den range «sameint venstre»-lina som har herja i partiet sidan 1973. I valet kjempa vi mot monopolkapitalen og likeeins mot dei politiske reiskapane hans, dei fem riksdagspartia og særskilt dei to borgarlege arbeidarpartia SAP (sosialdemokratiet) og VPK («Venstrepartiet Kommunistene»).

• Vi utvikla ei rett line mot den sosialdemokratiske regjeringa som den beste stridsfelagen for monopolkapitalen og gjorde det klårt at valet mellom ei ope borgarleg regjering og ei sosialdemokratisk regjering ikkje er noko verkeleg val, men eit val mellom pest og kolera.

• VPK vart utsett for nærgåande gransking. I Roland Pettersons seks spørsmål til VPK-leiaren, i flygebladet med dei 44 punktene og i Gnistans avsløring av framferda til VPK om medavgjerdsloven, formulerte vi for første gongen på lang tid brei, skarp og konkret kritikk av VPK sitt svik mot arbeidarklasen. Vi sa heilt rett i frå om at det ville vera bra om VPK seila ut av riksdagen.

ANTI-STREIKELOVEN ER BLITT KJEND

• Til skilnad frå 1973-valest samla vi oss i år om eit fåtals viktige spørsmål. Ved å ta opp *streikeretten* som hovudspørsmål har vi spreidd kjennskap i vide krinsar om kva anti-streikeloven til regjeringa, den s.k. medavgjerdsloven, vil seia. Gjennom det har SKP gjeve eit tilskot til å betra stillinga for arbeidarklassen framfor avtalerørsla, der den nye lova vil koma til å bli sett inn for første gongen.

For mange menneske har det for første gongen blitt kjent gjennom dette valet at *SKP, det verkelege kommunistpartiet, kjempar mot Sovjet og Sovjet-imperialismen og vil verja Sverige mot alle åtak frå supermaktene.*

Som det einaste politiske partiet har vi lagt vekt på spørsmålet om å verja dei borgarleg-demokratiske rettane og å slå vakt om *loven om prentefridom*.

Med ettertrykk har vi avgrensa oss frå lønstakarfonda til Meidner (Leiande LO-byråkrat som har kome med framlegg om at fagforeiningane skal kjøpa seg del i eigeretten til verksemdene, red.) og statssosialismen til VPK og *synt kva verkelig sosialisme er*.

• For første gongen gikk partiet ut i stort omfang med politikken vår til innvandrarane og laga fleirspråkleg propaganda. Men her må vi tilføya til sjølvkritikk at det arbeidet som vart lagt ned for innvandrarane og for å spreia den finske partiavisa vår, Kipinä, ikkje er på langt nær svarar til talet på innvandrarar og det dei har å seia i klassekampen.

• Sjølv om partiet samla valkampen sin kring fire «rikspolitiske» spørsmål, så har arbeidet i dei lokale spørsmåla blitt utvikla bra på mange stader. På mange stader har den meir offensive ånda smitta av også i måten å ta opp lokale spørsmål på. Det er spegla av i valprogram, flygeblad og i det lokale materialet i Gnistan.

• For første gongen hadde partiet både eit nærståande ungdomsforbund og ein student-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

organisasjon som arbeidde aktivt for partiet i valet. Rød Ungdom og Clarté gjorde stor innsats både for millioninnsamlinga og for å spreia partipolitikken.

PARTIET ER STYRKA I VALKAMPEN

Ettersom lina i valet vart korrigert på viktige punkt, lukkast vi og med å byggja ut partiet i valkampen.

Eit stort tal sympatisørar har søkt seg til oss. Sumarlægrane i år samla ca. 30 prosent fleire deltakarar enn i fjor. I ein avdeling i ein Stockholms-forstad vart det organisert tre sympatisørar for kvar medlem. I ein mellomstor svensk industriby kunne dei organisera mest 100 sympatisørar i valarbeidet.

Partiavisa Gnistan kjem om stutt tid til å nå rekordtallet 7000 abonnentar, og det er 2.700 meir enn då året byrja. Distrikt og avdelingar har hjelpt til med lokale artiklar betre enn nokon gong. Til sjølvkrtitikk må vi likevel slå fast at totalopplaget av avisa har vore *mindre* en i det førre valet.

Millioninnsamlinga gjekk i land, ja vi treffte langt over det målet vi sette oss. SKP er det politiske partiet som greidde å samla inn dei største summane i friviljuge tilskot. Ikkje eingong SAP med det gigantiske apparatet det har greidde å få inn tilnærma så mykje.

STENG IKKJE AUGO FOR MANGLANE

I dei tre åra som har gått sidan førre valet har klassekampen utvikla seg mykje i Sverige. Det kommunistiske partiet burde ha har stått still i frå 1973 til 76.

verknaden SKP Ankerfestet vårt i arbeidarklassen er framleis veik og partiet ber fødselsmerke frå opphavet sitt i rørsla til studentane og den anti-imperialistiske ungdomen. Den faglege politikken har berre blitt ført ut på arbeidsplassane i smålåte omfang. Valresultata vitnar om at partiet er veikt utbygd på dei store industristadene, særleg i Vest-Sverige.

Men kvifor har partiet ikkje teke alvorlege tak mot desse manglane? Svaret er at sekterismen framleis lever sterkt i partirekkjene. Det er ikkje som i 1970-71 ein «venstre»-opportunistisk sekterisme som fer med velklingande frasar i staden for ein konkret politikk, med ankerfeste i røyndomen. *Det er ein sekterisme som er bunden saman med den høgreopportunistiske «sameint venstre»-lina som har vegleidd partiet i drygt 3 år.*

Kjernen i denne sekterismen i høgreskapnad er manglande tiltru til partipolitikken vår og til retten partiet har til å eksistera, og dermed manglande tiltru til at folk evnar å skjøna og stø politikken vår, og redsle for å ta strid med revisjonismen.

TRE ÅRS FEIL VERT IKKJE BØTTE PÅ FEM MÅNADER

Den andre kongressen sette rett nok punktum for «sameint venstre»-perioden. *Men korleis skulle partiet ha vunne å gjera fullt ut opp med den høgreopportunistiske lina i teori og praksis på fem månader (april — september)?* Partiet har gått ut med ei rett line i valet, med det er framleis merkt av synsmåtar og arbeidsmetodar som har vokse fram under innverknad frå høgreopportunismen.

Den stuttkomne ideologiske skoleringa, manglene på konsentrasjon om viktige arbeidsplassar, undervurdering av rolla til partipressa og propagandaen, mangelen på sympatisørarbeid, den trefaldige organiseringa i avdelingar, foreiningar, medlemsgrupper er problem som vi berre har byrja røra ved, men slett ikkje har løyst.

Eller ta dei internasjonale spørsmåla. Der har partiet teke til med å staka opp ei rett line, men endå har det eit mangelfullt grep om verdsstoda og dei oppgåvene som ho stiller. Opportunistiske, ja, reint prosovjetiske straumdrag som Chilekomiteen, KAF, FK og KFML(r) har ein svært skadeleg innverknad. Saman med VPK har dei vore

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

på god veg dei siste åra til å omvandla store delar av den anti-imperialistiske Vietnam-opinionen til ein opinion for den aggressive utanrikspolitikken til supermakta Sovjet.

Desse straumdraga har heilt til no fått verknad utan å møta nemneverdig motstand frå marxist-leninistane. Korleis skulle det vera råd for SKP å snu denne stoda og bøta på tre år med unnlatingssynder frå tre år på ei handvending i fem månader?

GÅ TIL BOTNAR I HØGREOPPORTUNISMEN

Det er ein første føresetnad for å kunna rå bot på manglande at medlemane og sympatisørane våre gjer grundig opp med den høgreopportunistiske linja: teorien, ideologien, politikken og arbeidsmetodene som ligg i henne.

Kvar og ein må sjølv søka svaret på dette spørsmålet: korleis hadde det gått for partiet i valkampen om den høgreopportunistiske linja framleis hadde sete i høgsetet?

Då skulle partiet ha gått ut i valet med ei eller anna form for stønad til det «progressive» VPK. Vi ville ha vore med på revisjonistpropagandaen om å «berga arbeidarregjeringa». Vi ville ha innstilt kampen mot den fårlegaste supermakta Sovjet, for ikkje å koma i «kollisjonskurs» med revisjonistane. Vi ville ha lidd eit sviande nederlag i valet.

Vi skulle i praksis ha følgt ei line som hadde leidd til likvidering av den kommunistiske rørsla.

Rett etter valet i 1973 starta det ein diskusjon i SKP der leiande partikameratar sa at partiet burde avstå frå å delta sjølvstendig i valet og i staden oppmoda til å røysta på VKP eller eit av dei to borgarlege arbeidarpartia. Denne linja vart det propagandert usminka for i det indre partiordskiftet i 1973 og 1974.

PARTIET KUNNE IKKJE VINNAST FOR HØGRELINA

Men det partistyret som var då fekk snart klårt for seg at partiet ikkje kunne vinnast for ei slik line. Alt på ein partikonferanse hausten 1973 fanst det tilløp til ein rett sjølvkritikk for sameint venstre-lina. Kritikken voks, men vart underkua av det partistyret som var då. Først i oktober 1975 lot partistyret samankalla ein partikonferanse for å slå fast lina i 1976-valet. Konferansen avgjorde med 80 prosent fleirtal at han skulle rå partistyret til å la partiet ta sjølvstendig del i valet på alle nivå, at dei to borgarlege arbeidarpartia, SAP og VPK, skulle få særleg stor åtgaum, og at partiet skulle gjera sjølvkritikk for «alvorlege høgrefel i synet på 'venstresida' og VPK», dvs. at VPK hadde vore framstilt som ein del av «venstresida».

Konferansen krov bindane vedtak av partistyret i valspørsmålet seinast i månadsskiftet november-desember. Men det høgreopportunistiske partistyre-fleirtalet vedtok å berre leggja tilrådinga frå konferansen «til grunn» for det som skulle gjerast frametter, i strid med det som var tilrådd. Dermed ville partistyre-fleirtalet løyna at den sette seg mot den politiske lina frå valkonferansen. Det vart likevel gjort vedtak om at SKP skulle stilla opp sjølstendig i valet.

Kort tid etter partistyrevedtaket gjekk arbeidsutvalet med på å publisera ein artikkel som peika i rakt motsett lei, dvs. å avstå frå eiga deltaking i valet.

Partistyrefleirtalet kunne ikkje hindra at valboka «Vad gäller valet» vart gjeve ut, men sette seg mot at ho skulle gjevast ut i namnet åt partileiinga. Gjennom ein kompromiss fekk boka koma ut i namnet til «SKPs valkomite» i april.

VALARBEIDET VART SEINKA I SEKS MÅNADER

Partistyrefleirtalet sette seg også mot at den kongressen som vart utlyst i april i samsvar med vedtektene skulle finna stad. I staden fekk det i stand ei medlemsavrøysting om når kongressen skulle haldast og rådde til at han skulle utsetjast til desember 1976. I

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

avrøystinga leid partistyrefleirtalet nederlag på ny.

Framferda til partistyrefleirtalet seinka dei praktiske førebuingane til valet med seks månader. Sant nok vart partimedlemmene styrkte gjennom oppgjeret med den range lina, men dei objektive høva til å føra ut den rette politikken i valet vart mindre bra.

KORRIGER PARTILINA I PRAKSIS!

Partiet må veksla snøgt om etter valet til den andre store kampoppgåva som står framfor oss: avtalerørsla. På mange vis er ho viktigare enn valet, og der kjem styrken i SKP meir til rettes.

Ei kraftfull framferd i avtalerørsla er ein lekk i den korrigeringsrørsla som vi byrjar med no.

Ein annan viktig lekk er studiane. Partiet kjem til å studera revisjonismen, den internasjonale stoda, det faglege spørsmålet og andre spørsmål der det står to liner mot kvarandre.

Ein tredje viktig lekk er sympatisørarbeidet. Valpropagandalag må bli gjorde om til faste sympatisørgrupper, der studium av SKP-grunnsirkelen og den faglege sirkelen, Gnistan-sal og anna praktisk partiarbeid kan bli dreve. Å bryta med høgrelina vil seia at vi kan vinna nye for kommunismen si sak og få inn friskt blod i partiet.

SKPs arbeidsutval

For å lette nedlastinga er bladet delt i flere filer. Se www.akp.no/ml-historie/pdf/rode_fane/1977/ for de øvrige.